Zaterdag 31 oktober 19.00 uur - Viering Allerheiligen (hoogfeest).
Lezingen: Openbaring 7,2-4.9-14, Psalm 24 1, Johannes 3,1-3, Matteüs 5,1-12a

Heb oog voor mensen die heilig leven

Er zijn veel meer mensen heilig dan op de heiligenkalender staan. Hoe vaak hoor je niet van vrienden of kennissen: dat was een echt heilig mens. Ze werden bewonderd vanwege de manier waarop zij inhoud hebben gegeven aan hun leven. Soms komt heel sterk naar voren het grote geloof van waaruit zij leefden. Soms ook hoe zij in moeilijke omstandigheden dachten aan anderen, met gevaar voor eigen leven, en zo in Kerk en maatschappij een bijdrage leverden aan het heil door zorg voor de armen, rechtvaardige rechtspraak of door de schepping van prachtige kunst of mooie muziek. In 731 was in Rome sprake van het feest van Allerheiligen en later onder paus Gregorius die paus was van 827 tot 844 werd dit uitgebreid tot de bisdommen buiten Rome en onder paus Sixtus van 1471 tot 1484 werd het gevierd in de hele Kerk.

De zaligsprekingen zijn voor ons een goede leidraad om te zien hoe heilige mensen inhoud hebben gegeven aan hun leven voor het aangezicht van God. Genoemd worden de mensen die eenvoud uitstraalden en niet gehinderd werden door macht en rijkdom. Het gaat ook over mensen die veel pech in het leven hadden en zich desondanks staande wisten te houden. Het gaat over mensen die met veel geduld naar anderen wisten te luisteren en voor zichzelf niets wilden forceren. Maar ook mensen die geraakt werden door de nood van medemensen en zich inzetten voor vrede en gerechtigheid en zelfs daarvoor hun eigen leven op het spel zetten. En de mensen die te maken hadden met vervolging en heel wat kwellingen uit liefde voor de Heer moesten ondergaan.

Al deze mensen nemen een grote plaats in het hart van Jezus in. In de zaligsprekingen wordt de kern van het geloof geraakt. Leven vanuit de belofte die nog niet in vervulling is gegaan. Leven vanuit het vertrouwen dat God alles ten goede leidt en leven vanuit de verwachting dat alles op zijn tijd gebeurt. Het leven van de heiligen wijst ook ons een weg van hoe wij invulling kunnen geven aan ons leven. Velen zijn heiligen nagevolgd door zich aan te sluiten bij een orde of congregatie en zo hun leven voort te zetten.

Heiligen zijn als een ster in de nacht die ons de weg wijst naar God. Daarom is Allerheiligen ook zo'n belangrijk feest. Het helpt ons om niet moe te worden om het goede te doen. Maar in onze gerichtheid op God altijd ons leven te aanvaarden en het beste eruit te halen. Allerheiligen helpt ons ook om in de huidige tijd oog te hebben voor mensen die veel voor de wereld kunnen beteken vanuit hun geloof in God.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 24 oktober 19.00 uur - 30e zondag door het jaar.
Lezingen: Exodus 22,20-26, Psalm 18, 1 Tessalonicenzen 1,5c-10, Matteüs 22,34-40

Christus wil bij ons wonen

Vandaag vieren wij de verjaardag van de wijding van onze kerk. Wij vieren liturgisch natuurlijk niet zozeer het historische feit van deze wijding; de viering van de verjaardag van de kerkwijding in de liturgie wil

vooral accentueren dat wij zelf door ons doopsel en vormsel een tempel zijn geworden van Gods Heilige Geest.

In de ons zo dierbare stenen gebouwen worden wijzelf opgebouwd tot een levende tempel voor God. God wil ons mensen bewonen. Daaraan vooral wil dit verjaardagsfeest ons herinneren. Wij hebben behoefte aan een huis waarin de eucharistie wordt gevierd; aan een tempel waarin wijzelf op onze pelgrimstocht naar het eeuwige Jeruzalem door Christus worden gesterkt.

In het evangelie van deze gedenkdag ontmoeten wij Hem in de Joodse tempel in Jeruzalem. De tempel was voor de Joden het centrum van hun eredienst. Alleen in die tempel kon je God waarachtig eren. De reiniging van de tempel toont onder andere aan dat de oude cultus heeft afgedaan. “Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem doen herrijzen.”

God woont niet in een stenen huis maar in Jezus Christus. In Hem is de volheid van God op aarde verschenen! Wie met Hem verbonden gaat leven, eert God waarlijk! Vernieuwen wij steeds onze liefde voor deze Christus. Wijzelf zijn door het doopsel en vormsel een tempel waarin Hij zijn intrek heeft genomen. In elke eucharistieviering ervaren wij dit heel letterlijk als wij ter communie gaan: Christus wil ons bewonen. Dat wij dan ook zijn reinigende krachten in ons laten geschieden.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 17 oktober 19.00 uur - 29e zondag door het jaar (Wereld missiedag).
Lezingen: Jesaja 45,1.4-6, Psalm 96, 1 Tessalonicenzen 1,1-5b, Matteüs 22,15-21

Niet zeuren over belastingen

Mogen we belasting betalen? Nou ja, in de praktijk is dat geen kwestie van mogen, maar van moeten. Wie het niet doet, zelfs omdat men kan menen dat we niet toebehoren aan de machthebbers van deze wereld, is belastingontduiker en strafbaar. En hoewel veel mensen niet meer biechten: ja, dat is ook een zonde die we moeten biechten.

Vreemd hè, dat christenen kunnen zondigen als ze menen dat ze niks met de keizer te maken willen hebben? Horen we dan niet in de eerste plaats aan God toe? Jazeker! Maar niet alleen in het evangelie van deze dag pleit Jezus voor braaf burgerschap. Als Hij elders in het evangelie gevraagd wordt naar de tempelbelasting, laat Hij Petrus een vis vangen met een munt zijn bek en geeft Hij opdracht voor beiden te betalen. Dan zegt Hij: de kinderen van God zijn natuurlijk vrij, maar om geen aanstoot te geven, betaal gewoon. We willen geen onnodige problemen over geld en belasting, zolang we maar beleven dat we echt burgers zijn van het nieuwe Rijk.

Nu is de zonde van belastingontduiking vaak verbonden met onze hebzucht. Daarover spreekt Jezus ook morgen in het evangelie. We zoeken een excuus voor de fiscus, meestal helemaal niet met het hoogstaande motief van ons hemels burgerschap. We willen het voor onszelf houden. Welnu, bedenk dan dat zulke huichelarij door Jezus altijd wordt doorgeprikt. Want het eerste gebod is: God beminnen, Hem geven wat Hem toekomt. Wie dat al niet van harte doet, moet zijn mond houden of het toegestaan is om aan de keizer te geven.

Dat was wat het probleem met de Farizeeën was. Met de mond o zo vroom, maar hun hart was ver van God en hun verlangen was aards bezit en aanzien. Hun gave in de offerkist was niet dat penningske van de weduwe, maar een klein deel van hun overvloed. En dat offer was dan voor de tempel, niet voor de armen. Het was het werk van Judas, die dezelfde Farizese mentaliteit had: in naam volgeling van Jezus en de Vader, maar van binnenuit op de inhoud van de beurs, wat bij Jezus niet de pensioenopbouw was, maar bestemd om aan de armen te geven.

Stel dat iemand werkelijk zou menen dat hij geen belasting zou moeten betalen, is het dan niet de weg van Jezus dat Hij alles weggeeft aan de armen, zodat er niks meer is om belasting over te betalen? Geen gedoe met box3, beleggingen of erfbelasting! Alles is weggegeven, gespaard als schatten in de hemel. Arm als Sint-Franciscus, vrij als kind van God!

Dit was ook de weg van de missionarissen die we deze maand bijzonder uitlichten. Gezonden als vrije apostelen van Gods Rijk. Uitdelen en weldoen aan armen. Gerechtigheid, opvoeding en vrede. Om niet ontvangen, om niet geven. Wie zo Jezus volgt, stelt geen vragen meer over belasting. Een echte missionaris is geen Farizeeër, maar een heilige in wie het gelaat van Jezus zichtbaar is voor de volkeren naar wie hij zich laat zenden.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zondag 11 oktober 09.30 uur - Viering H. Dionysius, herdenking van overleden leden Harmonie Excelsior, tevens kermiszondag.
Lezingen: 25,6-10a, Psalm 23, Filippenzen 4,12-14.19-20, Matteüs 22,1-14 of 22,1-10

We zijn uitgenodigd

Stelt u zich eens het volgende voor: u geeft een groot feest, bijvoorbeeld bij gelegenheid van een huwelijk of een jubileum. U viert zo'n feest natuurlijk niet alleen. Nee, u wilt dat anderen in uw vreugde delen. Familieleden en vrienden worden dus uitgenodigd om te delen in onze vreugde en dankbaarheid. Dat is het uitgangspunt van ieder feest. Er moet dan ook van alles worden voorbereid. Een zaal worden afgehuurd, een diner voorbereid en meestal wordt er ook nog een muziekband gecontracteerd. Tenslotte breekt de grote dag van het feest aan. Maar dan overkomt u plotseling het volgende: niemand komt opdagen! De een heeft een huis gekocht en moet het gaan bezichtigen. Een ander heeft blijkbaar ondanks de uitnodiging een reis geboekt. Weer een ander doet de zaak af met de opmerking: 'Ik ben het feest compleet vergeten.' En tenslotte moet u het ook nog eens meemaken dat gasten ijskoud zeggen: 'Ik heb geen zin'. Hoe zou u reageren?

Waarom ik dat vraag? Het evangelie van vandaag handelt namelijk over een dergelijk pijnlijke situatie. Ook in de teksten van deze zondag wordt gesproken over een groots feest. De gelijkenis spreekt over een koning, die ons uitnodigt voor het feest van zijn Zoon. En het is vandaag opnieuw Jesaja die ons helpt bij de vraag: wie is deze koning? 'De Heer van de machten richt op de berg Sion voor alle volkeren een feestmaal aan met uitgelezen gerechten.' Het is God zelf, die het feest organiseert. De genodigden, dat zijn alle volkeren. Dat betekent dus: ook wij!

De lezingen van vandaag zijn dus echte vreugdeteksten. Wie wil niet uitgenodigd zijn voor een groot feest? Wij hebben als het ware zojuist de tekst gehoord die God heeft aangebracht op de

uitnodigingskaarten voor zijn feest. En toch is er iets vreemds aan dit feest. Of beter gezegd: er is iets merkwaardigs aan de hand met die uitnodigingskaarten. Natuurlijk: wij zijn uitgenodigd. Jesaja schildert ons zelfs de rijkdom en veelzijdigheid aan spijs en drank. Hebt u echter iets gehoord over datum of tijdstip? Wanneer wordt dat feest van God gehouden? En hier ligt voor veel mensen het probleem, wanneer het gaat om dit Goddelijk feest. Je hoort het mensen dan ook vaak zeggen: 'Waarom is God zo onduidelijk? Worden jullie christenen door al die vage beloftes niet aan het lijntje gehouden?'

Voor veel mensen is die onduidelijkheid een echt struikelblok. Het zou toch ook veel gemakkelijker zijn als wij wisten wanneer het feest begint. Je zou het in de agenda kunnen zetten. Er plaats en ruimte voor kunnen maken. Want wij hebben niet veel ruimte, wij hebben niet veel tijd. Ook niet voor de dingen van God. Nu raken wij aan de kern van het evangelie. Geven wij een feest, dan verwachten wij dat mensen daar op tijd en met gepaste kleding naar toe komen. Wij willen dat onze gasten voorbereid zijn en klaar staan. Bovenal hopen wij dat onze gasten zin hebben in het feest, zodat het een gezellige, vreugdevolle happening wordt. En dat laatste is toch wel het belangrijkste. Gasten kunnen een feest maken, maar ook kraken. Welnu, dat vraagt God ook van ons. Hij nodigt ons uit ons voor te bereiden op het feest van zijn Zoon. En Hij schenkt ons daartoe veel tijd. God eerbiedigt namelijk onze vrijheid. Hij wenst dat wij uit vrije wil en vol enthousiasme toewerken naar dat feest.

Het is ook geen kleinigheid waarvoor wij genodigd zijn. 'Zozeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft geschonken.' Of zoals een kerkvader het uitdrukt: 'God werd mens, opdat wij in zijn goddelijk leven zouden delen.' Wij krijgen de tijd om de omvang van de uitnodiging goed voor ogen te krijgen. God geeft ons de ruimte om met de apostel Paulus tot het besef te komen hoe groot de hoop is, waartoe wij geroepen zijn. Jesaja zegt daarover: 'Hij zal de tranen van ons gezicht afwissen.' Maar tot de grote dag van dat feest is aangebroken, gaat ons dagelijks leven gewoon door. Wij kunnen de uitnodiging vergeten. Het kan zijn dat wij door onwetendheid en zelfs onverschilligheid volledig ongevoelig worden voor het feest dat met rasse schreden nadert.

Kan ik mij verheugen over de uitnodiging die er ligt en die ons vandaag als herinnering wordt voorgelezen? Kan ik mij onbaatzuchtig verheugen in de vreugde van God zelf, die een feest wil geven voor zijn Zoon? Moge de viering van de eucharistie in ons opnieuw wakker roepen tot welk een waardigheid wij geroepen zijn als genodigden van God op het feest van zijn Zoon.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse lithurgie.

Zaterdag 26 september 2026 - 26e zondag door het jaar.
Lezingen: Ezechiël 18,25-28 Psalm, 25 Filippenzen 2,1-11 of 2,1-5, Matteüs 21,28-32

Op je schreden terugkeren

Het evangelie lijkt op het eerste oog een onschuldig moraliserend verhaaltje voor kinderen te zijn, maar Jezus heeft geen kinderen voor zich maar de crème de la crème van het Joodse volk, de Farizeeën en Schriftgeleerden en hogepriesters. Zij waren zeer overtuigd van zichzelf en dat hun 'ja' een 'ja' was, en dat zij stipt uitvoerden wat de Joodse wet van hen vroeg.

Eigengereid keken ze toe op de naleving van de Joodse wetten en leefregels en daarbij fungeerden ze als een soort geloofspolitie. Op hen was niets aan te merken, want hun 'ja' was een 'ja', meenden ze. Waren alle anderen maar eens zoals zij, meenden ze. Maar Jezus denkt er anders over. Hij doorziet hen. Hij ziet

hoe zelfingenomen zij zijn en voor zelfgenoegzaamheid is Jezus allergisch. Tot hen zegt Hij: “Ik wil liever barmhartigheid dan offers.” Jezus doorziet hoe hun gedrag lijkt op een ‘ja’, een instemming met de opdracht maar dat het in werkelijkheid een ‘neen’ is, omdat hun daden niet overeenkomen met hun woorden. Zij doen niet wat het belangrijkste is, namelijk barmhartig zijn.

De aandacht en sympathie van Jezus gaat uit naar die andere groep mensen, wier gedrag op het eerste oog op een ‘neen’ lijkt. Het zijn degenen, op wie door de Joodse overheid wordt neergekeken, omdat het in hun ogen zondaars zijn zoals tollenaars en slechte vrouwen. Ze nemen het Jezus daarom kwalijk dat Hij voor deze mensen aandacht heeft. Volgens hen maakt Jezus zichzelf ongeloofwaardig door bij deze slechte mensen te gast te zijn. Maar het antwoord van Jezus is dat Hij als een soort dokter juist voor deze mensen gekomen is. Jezus heeft een zwak voor hen, want zij weten van zichzelf dat zij zondig zijn en dat zij hun levensstijl moeten veranderen. Daarom komen zij alsnog bij Jezus om van hun ‘neen’ een ‘ja’ te maken.

Voor deze mensen die op hun foute schreden terugkeren kan men bij Jezus altijd een bijzondere barmhartigheid en zachtmoedigheid aantreffen. Wij herkennen deze ommekeer in de persoon van de corrupte tollenaar Zacheüs en de slechte vrouw Maria Magdalena. Hun ‘nee’ werd een ‘ja’. Verder denken wij aan de goede moordenaar die zijn ‘nee’ in een ‘ja’ veranderde en die, voordat hij eveneens aan het kruis stierf nog berouw betoonde over zijn levenswijze. Hij mocht de verlossende woorden vernemen: “Heden nog zult ge met Mij zijn in het paradijs.”

“Wie heeft de wil van de vader volbracht?” zo vraagt Jezus ook ons vandaag. Het was voor de fine fleur van de Joden een pijnlijke vraag. De wereld wordt in hun ogen door Jezus op zijn kop gezet. Maar voor Jezus telt allereerst eenvoud en bescheidenheid. In het gezelschap van Zacheüs en Maria Magdalena zijn er tal van mensen te noemen die hun aanvankelijk ‘nee’ in een ‘ja’ veranderden. Laten wij oog voor hen hebben en God danken om hen.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse lithurgie.

Zaterdag 19 september 19.00 uur - 25e zondag door het jaar.
Lezingen: Jesaja 55,6-9, Psalm 145, Filippenzen 1,20c-24.27a, Matteüs 20,1-16a

Gods beloning is dezelfde

In de tweede lezing spreekt de apostel Paulus over zijn arbeid voor het evangelie. Hij verricht zijn werk niet om zichzelf te verheffen of om lof van mensen te ontvangen. Integendeel, hij leeft en werkt ten dienste van de mensen die aan hem zijn toevertrouwd.

Nog opmerkelijker is dat Paulus zelfs verlangt te sterven. Dat klinkt voor onze oren misschien vreemd, maar voor hem is de dood geen verschrikkelijke gebeurtenis. Zij is het doel van zijn aardse pelgrimstocht: voor altijd bij de Heer zijn. Toch blijft hij werken, zolang God hem op aarde laat leven. Zijn verlangen om bij Christus te zijn gaat hand in hand met zijn inzet om zoveel mogelijk mensen op weg te helpen naar hetzelfde doel.

Zijn leven staat volledig in het teken van Christus en de verkondiging van de Blijde Boodschap. Ook het evangelie van vandaag spreekt over werken voor de Heer. In de gelijkenis worden arbeiders geroepen om in de wijngaard te werken. Aan het einde ontvangen zij allen hetzelfde loon. Dat roept verbazing op. De

arbeiders van het eerste uur verwachten immers meer dan degenen die pas op het einde van de dag zijn gekomen.

Zo denken wij mensen vaak ook. In onze wereld staat tegenover prestatie meestal een passende beloning. Wie meer werkt, ontvangt meer loon. Maar Gods logica is anders. Voor Hem is niet de duur van de arbeid doorslaggevend maar het feit dat iemand zijn roepstem heeft beantwoord. De uiteindelijke beloning is voor allen dezelfde: het eeuwige leven, de gemeenschap met God. Dat is een belangrijke les.

Misschien denken wij soms dat wij, omdat wij ons hele leven hebben geprobeerd God te dienen, meer recht hebben op de hemel dan iemand die pas op het laatste moment tot geloof komt. Maar Jezus maakt duidelijk dat niemand aanspraak kan maken op Gods liefde. Zij blijft een gave, een genade.

Betekent dit dan dat het geen verschil maakt wanneer iemand Christus leert kennen? Zeker niet. Wie de Heer al vroeg in zijn leven ontmoet, ontvangt reeds hier op aarde vele zegeningen. Het geloof bevrijdt ons van egoïsme. Het leert ons liefhebben, vergeven, onszelf geven voor anderen en ons leven richten op een hoger doel. Het volgen van Jezus brengt nu al licht, vrede en vreugde in ons bestaan. Wie pas laat tot geloof komt, ontvangt dezelfde hemelse beloning maar heeft misschien jarenlang moeten leven zonder die nabijheid van God.

Misschien heeft hij gezocht naar geluk in bezit, succes of de vervulling van eigen verlangens. De wereld noemt dat vaak geluk maar uiteindelijk kan niets daarvan het hart vervullen zoals God dat doet. Daarom mogen wij dankbaar zijn als God ons al vroeg in ons leven heeft geraakt en geroepen. Hij heeft ons veel verdriet en leegte bespaard die voortkomen uit een leven zonder Hem. Tegelijk roept dit evangelie ons op om anderen naar Christus toe te brengen, zodat ook zij zijn liefde mogen leren kennen en delen in de vreugde van zijn Koninkrijk.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 12 september 19.00 uur - 24e zondag door het jaar.
Lezingen: Sirach 27,30 - 28,7, Psalm 103, Romeinen 14,7-9, Matteüs 18,21-35

Wees een vergever

Het evangelie vraagt een vergeving die van harte is. Geen vergiffenis die dient om de grootmoedigheid van de vergever in de verf te zetten. In de zin van: ‘Zie eens hoe edelmoedig ik ben!’ Dat is geen vergeving, dat is vernedering. Echte vergeving heeft geen woorden nodig.

Verleden tijd wordt gewoon voltooid verleden tijd. Vergeving is een voortdurende levenshouding: geen momentopname. Even belangrijk is dat men zichzelf kan vergeven: dat men de eigen misstappen en fouten kan verwerken tot groter levenswijsheid en betere zelfkennis. Als vergeven een levenshouding is, een levenskunst, kan men ook zijn ouders en zijn voorouders vergeven: met de glimlach en met humor kunnen vertellen over de fouten in zijn opvoeding, over de niet gekregen kansen, om de erfelijke factoren die kunnen tegenvallen.

Zo is toch het leven van de mensen: altijd onvolmaakt, met haken en ogen aan mekaar gebreid. Een cultuur van vergeving kan ons behoeden voor veel verkramping en verzuring. Ons eigen levensgeluk staat hier op het spel. Voor Jezus was vergeving meer dan een menselijke omgangsvorm. De menselijke

vergeving was voor Hem een voorwaarde voor de goddelijke vergeving. Zo deed Hij ons bidden: ‘Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren.’ Onze maat van vergeving, wordt de maat van Gods vergeving. We maken het enkele ogenblikken stil zodat dit evangelie ons hart kan binnentreden.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 5 september 2026 - 23e zondag door het jaar.
Lezingen: Ezechiël 33,7-9, Psalm 95, Romeinen 13,8-10, Matteüs 18,15-20

Een ander waarschuwen

Wanneer iemand iets doet dat u niet aanstaat, durft u hem of haar daar persoonlijk op aan te spreken? Misschien is de broederlijke vermaning, het thema van vandaag, wel een van de moeilijkste dingen van het dagelijks leven. Want hoe gemakkelijk is het om in plaats van een persoonlijk gesprek met iemand aan te gaan er met derden over te roddelen?

Bewust of onbewust maken wij iemand zwarter dan hij is. Zaken worden uit hun verband gerukt. Weer anderen stappen naar de krant of de TV. De waarheid wordt er meestal niet door gediend, maar het werkt uitstekend. Jezus geeft ons vandaag een ernstige vermaning mee. Als wij iemand op zijn of haar fouten willen wijzen, dan moeten wij dat persoonlijk doen. Daarna mogen wij er enkele getuigen bij halen. Helpt dat niet, leg het dan voor aan de Kerk. Dit wil zeggen: de bevoegde instanties.

Wat is eigenlijk het belangrijkste dat Jezus ons vandaag voor ogen wil houden? Is het de procedure? Gaat het om de verbetering van de fout? Ezechiël geeft ons waarschijnlijk het antwoord. Er staat daar: "Als ik tot de boosdoener zeg, dat hij moet sterven, en als jij dan niet je mond open doet en de boosdoener waarschuwt voor zijn gedrag, dan sterft die boosdoener wel om zijn eigen gedrag.” En nu komt het waar het vandaag eigenlijk om gaat: "Maar dan kom Ik zijn bloed van jou opeisen." De correctie van een ander is dus bedoeld als een waarschuwing om iemand te redden van zijn ondergang. Want zo staat er in hetzelfde hoofdstuk van Ezechiël: "Zeg tot hen: zowaar Ik leef, Ik wil de dood van de zondaar niet. Ik wens dat hij zich bekeert en in leven blijft.”

De vermaning is een hachelijke zaak. Het vereist, dat men zich wel goed bezint eer men begint. Ergens anders in het evangelie doet Jezus ons een middel aan de hand, dat ons kan helpen bij het zuiver houden van onze bedoelingen wanneer het om een corrigerend gesprek gaat. Als de Farizeeën een vrouw bij Jezus brengen, die betrapt is op overspel dan zegt Hij: "Wie onder u zonder schuld is, werpe de eerste steen.”

De broederlijke vermaning ofwel een corrigerend gesprek begint voor een christen altijd bij zichzelf. Wij moeten onszelf laten corrigeren. En door wie? Door Jezus. Word geregeld stil en breng jouw leven bij Hem. En als u zou vragen waarom? Jezus zegt: "Niet de gezonden hebben een dokter nodig maar de zieken." En Christus is mens geworden en gestorven om onze ziekte bij uitstek, de zonde, te genezen.

En hier vindt de christelijke correctie haar bron. Want hoe verleidelijk is het om iemand door een vermaning af te straffen. Om eigen gelijk te halen. Om desnoods wraak te nemen. Christus' vermaning echter is niet bedoeld als straf maar om te genezen. "Zie, ik ben zachtmoedig en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw zielen."

De broederlijke of zusterlijke vermaning; zij wordt ons vandaag voorgehouden als een zware verplichting ten bate van de naaste. De broederlijke vermaning kan echter ook gevaarlijk worden als wij daarbij Christus uit het oog verliezen. Vele heiligen hebben de communie hun medicijn genoemd, om in de omgang met anderen altijd het welzijn van de ander voor ogen te hebben. Moge wij ook in de eucharistie kracht vinden, opdat wij in onze omgang met elkaar Gods liefde en trouw zichtbaar maken.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 29 augustus 2026 - 22e zondag door het jaar.
Lezingen: Jeremia 20,7-9, Psalm 63, Romeinen 12,1-2, Matteüs 16,21-27

Voor de ander

Een moeder uit een land in oorlog vertelde dat haar zoon een paar jaar geleden besloot om in het leger te gaan om het vaderland te verdedigen. Zij vreesde voor het leven van haar zoon en probeerde hem tot andere gedachten te brengen. Er waren al zo veel jonge mensen gesneuveld. Wilde hij dat risico nemen? Toch hield haar zoon voet bij stuk en vertrok, de moeder in onzekerheid achterlatend.

Geruime tijd had zij niets meer van hem gehoord en ze vreesde dat ook hij niet meer leefde. Het enige wat zij had was een foto van een jongeman van negentien jaar die volop in de kracht van zijn leven stond. Hij volgde een studie aan de universiteit, hij had vele talenten en kon wellicht een mooie toekomst opbouwen. Maar dat alles gaf hij prijs om het land te verdedigen.

De moeder had hem graag willen tegenhouden, maar hij bleef bij zijn keuze en trok weg van het vertrouwde ouderlijk huis. Zijn moeder bleef met vele vragen achter. Wat was de zin van dit alles? Ze gunde haar zoon een beter leven. Maar wat is eigenlijk een beter leven? De gemakkelijkste weg kiezen of je leven geven voor anderen? Later hoorde zij dat haar zoon in de strijd gesneuveld was.

Dit gebeuren kunnen wij ook toepassen op het evangelie van vandaag. De leerlingen hebben tot nu toe met Jezus een mooie tijd meegemaakt. Hij had veel voor anderen betekend, door zijn bemoedigende en sterke woorden. Hij had vele mensen beter gemaakt, door hen te genezen van ziekten en kwalen maar hun ook kunnen bevrijden van het kwaad. Hij legde ook de zwakke punten van het Joodse geloof bloot, door duidelijk te maken dat dienst aan God pas echt is door de liefde voor mensen. En daarin botste Hij met de Wetgeleerden en Farizeeën. Zij vonden de wet belangrijker dan liefde en barmhartigheid.

Jezus was zich ervan bewust dat Hij zich in een kwetsbare positie begaf. Maar toch zette Hij door en door deze weg te gaan en voelde zich gedragen door de Vader. Hij wilde de leerlingen geen vals beeld van de toekomst voorhouden en daarom sprak Hij over zijn dood. Maar ook over zijn verrijzenis. Dat laatste begrepen de leerlingen niet. Zij leefden nog te veel in het hier en nu. Daarom wilden zij Jezus beschermen en tegenhouden. Petrus was de spreekbuis van de leerlingen. Maar Jezus reageerde hard en afwijzend. Hij noemde Petrus zelfs ‘satan’.

Heel sterk kwam naar voren dat de betekenis van het leven ligt in het leven voor de ander. Het gaat er niet om dat je zelf een mooi en gewaardeerd leven hebt, maar dat door jou de ander het beter krijgt. “Wie mijn volgeling wil zijn, moet zichzelf verloochenen en zijn kruis op zich nemen”, zegt Jezus tegen de leerlingen.

Op dat punt zal ook het leven van ieder beoordeeld worden. Als oudere mensen vertellen over hun leven, dan was hun ideaal om hun kinderen een beter leven te geven. Om hen te laten studeren, moesten zij financiële offers brengen. Zij konden in die tijd niet op vakantie gaan of van alles aanschaffen wat ze leuk vonden. Zij deden het graag voor hun kinderen en ze vonden dit ook hun christelijke plicht.

Toch zien wij nu een generatie die alles in de schoot geworpen heeft gekregen, maar ze hebben daar niet voor hoeven te vechten. Ze hebben nooit geleerd om voor anderen te leven. Wanneer anderen iets voor hen gedaan hebben, zien ze het niet en hebben het ook nooit gewaardeerd. Daardoor is een generatie opgegroeid die nu leidinggeeft en veel met zichzelf bezig is.

Leven voor anderen is voor hen een vreemd woord. Dat wordt zichtbaar op velerlei gebied: in de zorg, in het onderwijs, in de Kerk, in het verenigingsleven en op talloze andere terreinen. Daardoor verhardt de samenleving en heeft de Kerk veel aan kracht moeten inleveren. Daarom is het Woord van Jezus nog steeds actueel. In het leven voor anderen vind je het geluk dat toekomst heeft. Mogen wij dat meenemen als leidraad voor ons leven.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 22 augustus 2026 - 21e zondag door het jaar.
Lezingen: Jesaja 22,19-23, Psalm 138, Romeinen 11,33-36, Matteüs 16,13-20

Getuigenis afleggen

Jezus vraagt onderweg aan de apostelen: Wie is, volgens de opvatting van de mensen, de Mensenzoon? Nadat ze de diverse meningen hebben opgesomd, vraagt Jezus het hun rechtstreeks: “Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?”

Paus Johannes Paulus zei eens dat we bij het spreken over Jezus niet meer kunnen volstaan met herhalen wat anderen ons gezegd hebben. Hij zei: “Je moet zeggen wat je denkt en geen mening citeren. Je moet getuigenis afleggen, je gebonden voelen door het getuigenis dat je hebt afgelegd. En draag deze verbintenis tot haar uiterste consequenties: want onze hele toekomst hangt af van het duidelijke, oprechte en ondubbelzinnige antwoord op de vraag van Christus: Wie ben Ik voor jou?”

Feitelijk stelt Christus deze vraag aan al zijn volgelingen. Petrus antwoordt: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” Daarmee belijdt hij openlijk de Goddelijkheid van Christus. Om zijn waarachtige antwoord noemt Christus hem zalig. Petrus’ roeping en zending betekende dat hij de vaste fundering moest zijn, waarop Christus zijn Kerk ging bouwen. Zo onwrikbaar dat geen macht haar in de toekomst zou kunnen overweldigen.

Door de ontzaglijke verantwoordelijkheid die de paus heeft, zijn wij allen geroepen om dagelijks voor zijn heil en intenties te bidden. Door ons gebed dragen we bij om de zware last die drukt op de schouders van de paus en de bisschoppen te verzachten. Zoals we weten, is de pauselijke macht zo groot dat wat de paus besluit in de hemel bekrachtigd zal worden: Hij is de plaatsvervangende Christus op aarde.

Daarom, als we verenigd zijn met de opvolger van Petrus, dan zijn we veilig verenigd met Christus. Want waar Petrus is, daar is de Kerk en daar is God. Laten we dankbaar beseffen dat het pauselijk gezag, te

midden van alle chaos en verwarde meningen van onze wereld, feilloos hemelse navigatie schenkt. Zijn onderricht schenkt ons al het noodzakelijke Goddelijke licht om onze gewetens vrij van dwaling te verlichten. Laten wij God dankbaar zijn voor de geloofszekerheid, die zijn heilige Kerk ons biedt.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 15 augustus 2026 - Maria Tenhemelopneming (Hoogfeest en kroetwuschzegening).
lezingen uit: Jes.56,1.6-7; ps.67,2-3.5.6.8; Rom.11,13-15.29-32; Mt.15,21-28

Geloof wordt ons geschonken

Het huidige Israël is een smeltkroes van allerlei godsdiensten en culturen. Die botsen daar zelfs letterlijk op elkaar, zodat het min of meer een voortdurende brandhaard is en blijft: het ene conflict is nog niet beëindigd of het volgende dient zich alweer aan. Zo is het nu. Maar zo was het ook: ook in het verleden was er in dat deel van de wereld zeker geen sprake van een homogene samenleving.

Tussen de regels door lees je daarover in het evangelie. De inwoners van Jeruzalem en omgeving (Judea) beschouwden zich als de ware Joden, die niet alleen neerkeken op die uit het noorden: die uit het 'Galilea van de heidenen'. Maar ook met de Samaritanen leefden ze in onmin, omdat die hun eigen heiligdom op de Gerizim hadden. Om nog maar te zwijgen van het echte heidense gebied rond de Fenicische (thans tot Libanon behorende) havensteden Tyrus en Sidon, het gebied waar de gebeurtenis zich afspeelt die we zojuist in het evangelie mochten beluisteren.

Geen wonder dat Jezus de Kananeese vrouw die Hem aanklampt in eerste instantie geen aandacht schenkt. Het is pas als de leerlingen zich bij Jezus beklagen dat ze hen met haar voortdurend geroep lastig blijft vallen en Hij opmerkt dat Hij alleen maar tot de verloren schapen van het huis Israël is gezonden, dat er iets boven komt drijven wat op 'geloof' begint te lijken.

Eerst lijkt het nog om een gewone hulpvraag: "Heer, heb medelijden met mij; Heer, help mij." Alsof ze gewoon verlost wil worden van de overlast die haar van een duivel bezeten dochter haar bezorgt. Zoals de leerlingen verlost willen worden van de overlast die de vrouw hen met haar geroep bezorgt.

De positieve wending van het verhaal zet in als de vrouw reageert op Jezus' opmerking: "Het is niet goed het brood dat voor de kinderen bestemd is aan de honden te geven." "Toch wel, Heer", aldus de vrouw, "want de honden eten toch ook de kruimels die van de tafel van hun meester vallen." Om daarmee aan te geven dat ze als Kananeese, als Syrofenicische, als heidense, haar plaats weet; dat zij als zodanig geen aanspraak kan en mag maken op Jezus' aandacht, laat staan op zijn medelijden en hulp. Maar ook en vooral dat zij in Jezus haar meerdere, ja zelfs haar heer en meester erkent.

Dat is voor Jezus blijkbaar belangrijker dan haar afkomst. Dat laat Jezus ook elders meer dan eens blijken: dat Hij de Joden verwijt dat ze als 'kinderen van Abraham' recht op Gods liefde en barmhartigheid denken te hebben. Dat is niet iets waar wij recht op hebben, iets wat wij zouden kunnen verdienen. Het is iets wat geschonken wordt aan hen die oprecht zijn en zich nederig van hart tonen.

Dat is ook wat God van ons vraagt: niets meer (maar ook niets minder) dan 'geloof', het geloof namelijk dat God in ons leven groot doet zijn, het geloof dat ons ontvankelijk maakt voor Gods grote daden. Het geloof waarin de Kananeese vrouw ons vandaag voorgaat, het geloof dat Maria ook in haar lofzang

(‘Magnificat’) bezingt, het geloof dat het mogelijk maakt dat God op de kleinheid (‘bescheidenheid’) van ons mensen kan neerzien en aan ook ons zijn wonderwerken kan doen (Luc.1,46-55).

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 8 augustus 2026 - 19e zondag door het jaar.
Lezingen: 1 Koningen 19,9a.11-13a, Psalm 85, Romeinen 9,1-5, Matteüs 14,22-33

Het evangelie van vandaag schetst een beeld dat herkenbaar is voor iedereen die wel eens een grote reis maakt – fysiek óf spiritueel. De leerlingen zitten in een boot, midden op het water. Het is nacht, er is tegenwind en de golven beuken tegen de boeg.

Het is de ultieme metafoor voor ons leven. Soms zit de wind tegen. Soms voelen we ons alleen in het donker, overweldigd door de golven van prestatiedruk, onzekerheid over de toekomst of twijfels in ons geloof. En dan komt Jezus naar hen toe, lopend over het water. De leerlingen raken in paniek en denken dat het een spook is. Maar Jezus zegt meteen de woorden die de rode draad vormen van het evangelie van vandaag: “Heb goede moed, Ik ben het; wees niet bang”.

“Wees niet bang!”, dat was – zoals gezegd – het hoofdthema van onze Jongerenreis naar Polen. Deze woorden heeft de heilige Johannes Paulus II vaak herhaald tijdens zijn pontificaat. Net als Petrus op het water, nodigt Johannes Paulus II ons uit om uit de boot van ons soms té comfortabele leven te stappen.

Petrus durfde! Hij had veel moed. Hij zette een stap op het water omdat hij zijn ogen op Jezus gericht hield. Zolang hij naar Jezus keek, deed hij het onmogelijke: hij liep over het water. Maar het verhaal van Petrus gaat verder. Hij kijkt om zich heen, ziet hoe hard het waait, en de angst slaat toe. Op dat moment begint hij te zinken.
Dat is zo menselijk. De stormen om ons heen kunnen zo luidruchtig zijn dat we Jezus uit het oog verliezen. Tijdens onze jongerenreis hebben we een plek bezocht waar het menselijk kwaad het meest duidelijk te zien was: het concentratiekamp Auschwitz. Daar stierf de heilige Maximiliaan Kolbe de marteldood. In de gitzwarte duisternis van het concentratiekamp leek God heel ver weg. Maar Maximiliaan Kolbe liet zijn blik niet beheersen door angst of haat. Hij hield zijn ogen gericht op Christus en Maria. Hij bood zijn leven aan voor een medegevangene.

Wanneer Petrus begon te zingen, riep hij: “Heer, red mij!” Onmiddellijk stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast. Jezus wacht niet tot Petrus theologisch correcte zinnen formuleert. Hij grijpt hem direct. Dit brengt ons bij de derde heilige van onze reis: de heilige Faustina Kowalska. Aan haar openbaarde Jezus de oneindige diepte van Zijn Goddelijke Barmhartigheid.

De boodschap die zij aan de wereld mocht doorgeven is simpel en krachtig, samengevat in die vijf woorden onder de afbeelding van de Barmhartige Jezus: “Jezus, ik vertrouw op U”. De hand die Jezus uitstrekt naar de zinkende Petrus is de hand van de Barmhartigheid. Het is de hand die ook naar ons wordt uitgestrekt als wij fouten maken, als het geloof even wegzakt, of als de golven te hoog worden. Je hoeft niet perfect te zijn om gered te worden; je hoeft alleen maar te roepen “Heer, red mij!” en Zijn hand vast te pakken.
Maar hoe horen we de stem van Jezus in ons dagelijks leven? De eerste lezing over de profeet Elia geeft ons het antwoord. God zat niet in de storm, niet in de aardbeving, en niet in het vuur. Hij openbaarde zich in het suizen van een zachte bries

– in de stilte. De echte groei in ons geloof gebeurt vaak in de momenten van stilte: tijdens de heilige Mis, de aanbidding, of bij een persoonlijk gebed in de kerk of kapel. Het is in die stilte dat Jezus zachtjes fluistert:“Heb goede moed, Ik ben het; wees niet bang”.
Ons getuigenis en ons enthousiasme voor het geloof zijn de zachte bries waarmee God vandaag de dag Zijn Kerk wil vernieuwen. Als wij maar onze ogen gericht blijven houden op Jezus, dan gebeuren er wonderen in ons leven. Amen.

Kapelaan G. Kessels

Zaterdag 8 augustus 2026 - 19e zondag door het jaar.
Lezingen: 1 Koningen 19,9a.11-13a, Psalm 85, Romeinen 9,1-5, Matteüs 14,22-33

God is een zachte bries

Wat hebben wij gelovigen voor op ongelovigen? Wat baat het trouw te zijn aan de geboden? Gaat het mensen die leven als god in Frankrijk werkelijk slechter dan hen die de Heer de plaats geven die Hem toekomt?

Vandaag worden ons in de lezingen drie situaties getoond, waar gelovige, God getrouwe mensen in nood verkeren. Allereerst Elia. Moedig heeft hij de rechten van God verdedigd. Hij heeft zich echter daarbij de woede van de koninklijke familie op de hals gehaald. Bovendien: wie staat op zijn prediking te wachten. Het gros van het volk blijft onverschillig. Uiteindelijk is hij voor de druk van buiten gezwicht. Veertig dagen en nachten is hij door de woestijn gezworven. Tenslotte komt hij bij de berg van God de Horeb aan. Het is als priester in onze tijd niet moeilijk de gevoelens van Elia aan te voelen. Wie zit er nog te wachten op de verkondiging van het Evangelie? Wanneer nog komt de Kerk positief in de media? Menig priester loopt dan ook wel eens met zijn ziel onder de arm.

Paulus zit in een gelijksoortig schuitje. Terwijl hij zich uitslooft het evangelie te verkondigen, lijkt zijn eigen volk doof voor Gods beloftes. Het doet hem onzegbaar pijn. Ouders zullen zich vandaag in Paulus herkennen. Zelf heb je een fundament gevonden in het geloof. De kinderen echter hebben dat geloof afgeschud en lijken, zonder dat zelf te zien, boven een afgrond te hangen. Wij gelovigen gelijken dus op de leerlingen in het evangelie van vandaag. Wij willen in het gezelschap van Jezus verblijven. Wij zitten in een en hetzelfde bootje. En toch. De zorgen over de toekomst van kinderen of Kerk kunnen ons zo bezighouden, dat je je kunt afvragen: heeft het nog zin om in de boot van de Kerk te zitten?

Bovendien is dat bootje langzamerhand zo klein geworden en de golven zijn zo hoog. Wij kunnen met Elia de bekoring hebben het schijnbaar zinkend schip te verlaten. En andere mensen die ons zo angstig en weifelend zien zitten, zullen zij nog de moed of de zin hebben om bij ons in de boot van de kerk te stappen? Het lijkt allemaal op een neerwaartse spiraal. Een spiraalbeweging waar geen ontkomen aan is. Paulus zegt dan ook: “In mijn hart is grote droefheid en een pijn die niet ophoudt.” En de leerlingen in de boot reduceren de macht van Jezus, die loopt over het water tot een akelige droom. Een nachtmerrie: Jezus lijkt op een spook.

Waar vinden wij nu een antwoord om uit de impasse te geraken? Moeten wij met Elia op de loop gaan? Aan elk vluchten komt echter een einde. En dat einde kan erger zijn dan de situatie, die aan ons weglopen voorafging. Wij kunnen ook met de leerlingen beginnen te schreeuwen. De Kerk moet meer

met de tijd mee. Haar gedachtegoed lijkt wel een nietszeggend spook. Haar verkondiging is tenminste niet langer reëel en van deze wereld.

Het Bijbels antwoord op deze impasse ofwel geloofscrisis is in alle drie de lezingen hetzelfde. Loop niet weg. Schreeuw niet. Blijf in stilte wachten op uitkomst! En die komt blijkbaar van God alleen. Want ook op dit punt zijn de lezingen gelijkluidend. Zij eindigen alle drie met een oprechte belijdenis van geloof: Elia bedekt uit eerbied zijn gelaat met een mantel. Paulus belijdt God als de gezegende in eeuwigheid en de apostelen zeggen tot Jezus: ”Gij zijt de Zoon van God.”

Waarin is nu die ommekeer gelegen? Zijn de problemen opgelost? Neen, Elia zal opnieuw geconfronteerd worden met de woede van de koninklijke familie. De Joden die Paulus omringen, blijven ongelovig. En de kleine boot van de eerste Kerk zal opnieuw door de golven geteisterd worden. Dus ook wij hoeven de oplossing voor onze eigen geloofscrisis niet te zoeken in een directe oplossing van onze problemen. Waarin dan wel? De lezingen zeggen: zoek de oplossing in een oprechte ontmoeting met God. Zoek de stilte op. De stilte, waar God ondanks onze angsten en zorgen aanwezig is.

Leer de Heer van nabij kennen. Hij is niet thuis in aardbeving of storm. Paniekvoetbal is niet zijn werkwijze. Hij is nog minder een spook, dat angst aanjaagt. God is als een zachte bries, die rust en vrede schenkt in alle stormen die ons leven bedreigen. Wat hebben wij gelovigen voor op de ongelovigen? Het antwoord kan eenvoudig zijn. Wij mogen God ervaren als een rustgevende werkelijkheid. Wij mogen Hem ontmoeten in Woord en Brood. Hij wil het fundament zijn, waarop wij staande kunnen blijven in voor- en tegenspoed. Neem de uitdaging aan, zoek de stilte op! En als mensen om ons heen zien dat wij ondanks de golven van onze zorgen de boot van ons christelijk geloof niet verlaten; dan zullen zij misschien ook zelf opnieuw interesse krijgen voor God in die boot: de gezegende tot in de eeuwigheid.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 1 augustus 2026 - 18e zondag door het jaar.
Lezingen: Jesaja 55,1-3, Psalm 145, Romeinen 8,35.37-39, Matteüs 14,13-21

Gods genade

In het evangelie lezen we dat mensen te voet naar Jezus zijn gekomen. Ze hadden een lange weg afgelegd. Ze waren moe en hadden honger. Ondanks alle moeilijkheden wilden ze graag naar Jezus luisteren en bij Hem zijn. Ze streven naar meer dan alleen voedsel, ze streven naar waarheid, genezing en zingeving.

De apostelen maakten zich zorgen over de fysieke honger van de mensen en hoeveel het zou kosten om hen te voeden. Toen Jezus hun verlangen zag, werd Hij door medelijden bewogen. Voordat Jezus hen brood geeft, voedt Hij hun hart: met zijn aanwezigheid, zijn leer, zijn liefde.

Als Jezus geen eten had gegeven, hadden de mensen naar de steden kunnen gaan om het te kopen. Maar Jezus maakt vanaf het begin duidelijk dat Hij hen niet wegstuurt. Sterker nog, Hij besluit zelf voor voedsel te zorgen. We komen allen naar de kerk om deel te nemen aan het feest met Jezus en onze medebroeders en zusters.

Onze gemeenschappelijke viering van de eucharistie is een maaltijd, hoewel met een fundamenteel verschil. Dit is een geestelijke maaltijd, een maaltijd die ons geestelijk leven voedt. Laten we met de grootste aandacht en oprechte voorbereiding deelnemen aan dit heilige feestmaal. Niets mag ons scheiden van de liefde van Christus, zoals de tweede lezing ons vandaag vertelt, of het nu gaat om materiële of spirituele problemen, want Christus is groter dan al onze problemen.

God nodigt ons allemaal uit. Hij schenkt ons zichzelf en zijn zegeningen zonder dat het ons iets kost. Dat noemen we genade. Als we het echt tot ons laten doordringen, verandert het ons diepgaand. Als wij gaan verlangen naar wat ons werkelijk vreugde schenkt, dan jagen wij niet langer op oppervlakkige zaken. Telkens als we deelnemen aan de eucharistieviering, beseffen we oprecht dat we werkelijk Gods genade ontvangen. Mogen het Lichaam en Bloed van Christus, het eeuwige feestmaal, ons hart en onze ziel voeden en ons dichter bij het eeuwige leven brengen.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 25 juli 2026 - 17e zondag door het jaar.
Lezingen: Koningen 3,5.7-12, Psalm 119, Romeinen 8,28-30, Matteüs 13,44-52 of 13,44-46

Er helemaal voor gaan

Waar je schat is, moet je hart zijn. Hoeveel mensen lopen niet met een fotootje van hun echtgenoot of echtgenote in hun beurs, of als achtergrond op hun smartphone. Bij elke uitgave niet alleen zich afvragend of de ander dat wel goed zal vinden… maar ook omdat het een teken is dat hij of zij altijd bij je is.

Hoeveel mensen kennen wij allemaal, en hopelijk zijn wij het zelf, die helemaal leven voor hun gezin? Wij spreken er schande van als man of vrouw zo opgaan in hun werk of carrière dat zij te weinig tijd overhouden voor het gezin. Terecht: wie getrouwd is, geeft zich helemaal aan degene met wie je door het leven gaat en aan de vruchten van je liefde: de kinderen. Jonge mensen zeggen dan: Je gaat ergens voor. Jezus zegt: ‘Waar je schat is, moet je hart zijn…’

Zoiets heeft Jezus dus ook met het Rijk der Hemelen, de zaak van God. Je gaat ervoor of niet, maar als je zegt dat je bij God wilt horen, dan ook niet half, maar helemaal. De twee vergelijkingen met de mensen die een akker of een kostbare parel willen kopen, is duidelijk: zij geven er alles voor op. Jezus houdt ons dat voor, omdat wij mensen voor Hem de kostbare parel zijn, de verborgen schat waarvoor Hij zijn leven offert op het kruis. Hij die bestond in goddelijke majesteit, ontledigde zich voor ons, zegt Paulus, Hij gaf zich helemaal.

De mate waarin mensen God, Jezus en het eeuwig leven echt belangrijk vinden, kun je aflezen aan de mate waarin ze leven naar Jezus’ liefde en het evangelie. Of ze geraakt zijn door God die ons in Hem het eerst heeft liefgehad. Hij heeft ons vrijgekocht uit de zonde. Hij draagt ons aan zijn Hart. Niet als een fotootje, maar als beeld van Hemzelf. Hij vergeet ons geen moment, wij staan Hem voor ogen!

Zo mooi voelt het voor veel mensen helaas niet. Geloven zonder liefde, zonder hart, is leeg. Hoe kunnen we leven vanuit de liefde van Jezus? Het betekent dat heel je leven wordt afgestemd op de vraag wat de Vader van je wil, zoals Jezus zelf ook leefde. En dat doet ieder vooral op de plaats waar hij of zij is. Je

haalt, zoals Jezus zegt, uit de liefdesschat nieuw en oud tevoorschijn. Dat betekent: het geeft je elke dag inspiratie en levenszin.

Ben je getrouwd? Dan doe je Gods wil door helemaal voor je gezin te gaan, creatief en toegewijd. Ben je alleen? Leef dan nooit voor jezelf, maar geef je voor anderen! Wat je ook doet, op alle momenten kunnen wij God dienen door het goede te doen en de juiste keuzes te maken. Alles doen met liefde, ook de kleinste dingen, zoals de kleine Theresia zegt. Zij was een heilige die ervaren had hoeveel God van zijn kind hield, hoe kostbaar ze voor Hem was. Waar je schat is, moet je hart zijn. Wij mensen kunnen dat al zo beleven met degenen van wie we op aarde veel houden. Hoeveel groter is de liefde van God voor ons en wie dat heeft mogen ervaren, wil ook Jezus' weg gaan als de waarheid, de weg en het leven.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 18 juli 2026 - 16e zondag door het jaar.
Lezingen: Wijsheid 12,13.16-19, Psalm 86, Romeinen 8,26-27, Matteüs 13,24-43 of 13,24-30

Wees barmhartig

Jezus is een rasverteller, dat blijkt ook vandaag weer uit het evangelie. Meteen al aan het begin mogen wij stilstaan bij een heel opmerkelijke constatering. Het onkruid op de akker zat niet tussen het goede zaad dat de boer had gezaaid. Als het onkruid het kwaad in de wereld voorstelt, dan mogen we weten dat het kwaad er wel is maar niet van God komt die hier als de zaaier wordt voorgesteld. Het is een rotstreek van iemand anders.

In boosheid ben je geneigd dan maar alles om te ploegen. Weg ermee. Maar dan komt de meesterzaaier weer: "Wat ik zaaide was goed en geef dat een kans. Straks bij de oogst zullen we zien." Hier is Jezus de barmhartigheid van God zelf. Tolerant, zelfs ten opzichte van het de kwade. Wees toch voorzichtig met radicalisme, met uitroeien, met veroordelen. Matig je toch.

Onze Kerk mag overtuigd zijn van het goede zaad dat zij in Gods Naam mag zaaien en dat we als Kerk kwetsbaar zijn zoals in het eerste begin. Onze Kerk is niet de Kerk van Christus geworden door onbarmhartigheid, maar juist door barmhartigheid. Nu we klein geworden zijn, mogen we ons dat wel herinneren. Wie groot en machtig is, vergeet zo gemakkelijk de bron en zijn of haar afkomst. Mogen we opnieuw gaan zien waar onze kerntaken als Kerk liggen: de verkondiging van Gods Blijde Boodschap met open deuren en een groot hart voor zondaars, kleinen en gewone eenvoudige mensen.

Tekst: Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

---

Zaterdag 11 juli 2026 - 15e zondag door het jaar.
Lezingen: Jesaia 55, 10-11; Romeinen 8, 18-23; Matteüs 13,1-23.

Van de week kwam het bericht dat onze Nederlandse veiligheidsdiensten niet verwacht hadden dat het Russische regime land in 2022 een oorlog tegen Oekraïne zou beginnen, terwijl er tekenen en waarschuwingen genoeg leken te zijn. Het was volgens het nieuwsbericht geen goede beurt van onze veiligheidsdiensten. Het bericht bracht mij op de vraag of wij zelf altijd voldoende door hebben van wat

er zich in onze wereld afspeelt en in onze eigen onmiddellijke omgeving gebeurt? Veel speelt zich af in het verborgene, in achterkamertjes, in besloten vergaderingen, waarbij besloten wordt wat ons overkomt en mensenlevens vaak niet tellen. Daar hebben we geen weet van en komt pas later aan het licht. Maar velen van ons hebben sinds de 2e helft van de jaren zestig van de vorige eeuw grote maatschappelijke, politieke veranderingen meegemaakt. Met als gevolg grote nadruk op ieders individuele vrijheid en mogelijkheid om zelf het leven in de richten. Deskundigen zeggen dat de voorbereidingen daarvoor al aan de gang waren in de 16e eeuw, het protestantisme en de 19e eeuw, de tijd van de zogenoemde Verlichting. Hele geslachten hebben dat niet gezien doordat de doorbraak kwam. Ook in ons persoonlijk leven kunnen zich langzaam maar zeker veranderingen voordoen die we lang niet zien. Een ander voorbeeld: mensen, die een goede relatie, vriendschap met elkaar hadden kunnen ongemerkt zodanig van elkaar vervreemden dat relaties en vriendschappen ophouden en breuken het gevolg kunnen zijn. Terwijl onze maatschappelijke situatie veranderde had dat ook zijn gevolgen voor onze godsdienst, ons geloof, de positie van de Kerk. We leven nu zoals paus Franciscus zei: 'niet in een tijdperk van verandering, maar in een verandering van tijdperk'. In de loop van de geschiedenis komen regelmatig veranderingen van tijdperk voor. In zeker opzicht betekende het optreden van Jezus een 'verandering van tijdperk in het Jodendom van toen. Waar die in zit wordt ons door de auteurs van de Evangelies verteld.

Vandaag lazen we uit het Evangelie van Matteüs. Hij is jood, goed thuis in de joodse Wet, Profeten en Geschriften. Hij schrijft voor joden die christen geworden zijn of willen worden. Hij beschrijft het permanente conflict tussen Jezus en de toenmalige kopstukken en groeperingen. Zij houden mensen gevangen in hun eigen aanvulling en verklaring van de heilige Schrift. Maar Jezus heeft ook te maken met de menigte die naar Hem luistert, maar Hem vaak niet begrijpt. Het Evangelie volgens Matteüs is geschreven tussen 80 en 90 na Christus. Hij heeft de tijd gehad erover na te denken. Hij beschrijft hoe Jezus graag gebruik maakt van verhalen, gelijkenissen of parabels. Waarom? Over het algemeen - dat weten w allemaal- boeien (levens-) verhalen een breed publiek meer dan een theoretische beschouwing. Jezus bedoelt zijn verhalen om mensen, die tot nu toe niet (willen) zien of horen, aan het denken te zetten. Vandaag de parabel van het zaad, dat op verschillende bodem valt Daarmee wordt duidelijk gemaakt hoe verschillend het Goede Nieuws (Evangelie) wordt ontvangen. Het menselijk hart kan gericht zijn alleen op wat het graag hoort. Het is aanvankelijk blij maar na een paar centimeter goede grond komt de rots. Het zaad kan dan niet echt wortel schieten. Ook kan het menselijk hart zo vol zijn van zorg voor de dagelijkse beslommeringen dat de ruimte ontbreekt om stil te staan bij wat er allemaal in het leven gebeurt, ernaar te kijken, ernaar te luisteren; te voelen wat die gebeurtenissen met medemensen en met ons zelf doen. Van de andere kant zijn er ook mensen in Jezus' tijd en omgeving wier hart ontvankelijk is. Zij zijn de goede grond zijn om aanwijzingen voor een zinvol leven te ontvangen, erbij stil te staan, te overwegen en er wat mee te doen. Dat kunnen adviezen zijn die de moeite kosten, zoals in de Bergrede het pleidooi van Jezus voor de liefde, zelfs voor de vijand. Ook het advies om niet de goede dingen te doen om 'gezien' te worden, te bidden voor de show. Niet gemakkelijk in een tijd van 'Ik eerst'.

Kortom de lezingen van vandaag zijn een pleidooi om attent en zorgvuldig te leven, te kijken naar wat er in het leven hier en nu allemaal aan de hand is, het kwaad erin te erkennen en te kiezen voor de aanwijzingen van het Evangelie. Doen we dat dan zal gebeuren wat de profeet Jesaja in de eerste lezing naar voren gebracht, dat het Woord van God niet tevergeefs is uitgesproken en niet vruchteloos naar Hem terugkeert. Amen

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Zaterdag 4 juli 2026 - 14e zondag door het jaar.
Lezingen: Zacharias 9,9-10, Psalm 145, Romeinen 8,9.11-13, Matteüs 11,25-30
Tekst uit "Bezinning op het Woord", inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie

Kinderlijk vertrouwen

Hebt u wel eens de wens gehad opnieuw kind te zijn? Dat de zorgen drukken en het werk te veel wordt? Dat je de verantwoordelijkheid boven het hoofd dreigt te groeien? Je kunt dan terugverlangen naar de geborgenheid van je jeugd. Het was de tijd, waarin je nog geen echte zorgen kende. Het was de tijd dat je mocht gaan spelen. Als wij die wens in onszelf wel eens voelen, dan komen wij vandaag enigszins aan onze trekken. Voor God mogen wij immers kinderen zijn: “Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat U deze dingen verborgen gehouden hebt voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kinderen.”

Maar misschien denkt iemand onder U: kind zijn in het geloof? Dat betekent zeker, dat we de mond moeten houden en netjes luisteren. Dat betekent zeker, dat we moeten doen wat anderen zeggen en dat wij dus zelf geen verantwoordelijkheid te dragen hebben. Het betekent dus uiteindelijk dat we niet serieus genomen worden en niet voor volwassen aangezien. Zo in de trend van: ga jij maar mooi spelen. Bedoelt Jezus dat wanneer Hij spreekt over ons als kinderen? Zijn wij als christenen gedoemd onmondig te zijn?

Indien wij het evangelie vandaag goed beluisterd hebben, dan zullen wij gemerkt hebben dat de Heer dat in ieder geval niet voor ogen heeft gehad. Want iets verder in deze evangelietekst horen wij de volgende woorden: “Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt en Ik zal u rust en verlichting schenken”. Dat zeg je nou niet direct tegen een kind. Die wil je juist het juk van de schouders nemen, echt kind laten zijn. Blijkbaar bedoelt Jezus iets anders.

Wat heeft Hij voor ogen als Hij ons vergelijkt met kinderen? Kinderen hebben iets, wat je bij volwassenen nauwelijks meer aantreft. Kinderen hebben een openheid naar anderen toe. Dat merk je als je ziet hoe gemakkelijk ze anderen vertrouwen en met anderen praten. En ze hebben deze openheid niet alleen naar andere mensen toe maar ook, wanneer het om God gaat. Het is een openheid, die wij als volwassenen alleen maar kunnen benijden.

Kinderen zijn nog niet behept met vooroordelen. Ze staan frank en vrij open voor iedereen. Kinderen zijn open, zoals Christus een en al openheid was voor Zijn Vader. Wij noemen Jezus weliswaar Heer en Koning, maar Hij wilde niets anders doen dan de wil van zijn Vader in alles volbrengen. Niet Mijn wil maar Uw wil geschiedde. Ook kinderen hebben die openheid en dat is de voorwaarde om God en medemensen daadwerkelijk een vruchtbare plaats in jouw leven te geven. Dat is ook de voorwaarde om de wil van God voor je eigen leven te kunnen begrijpen. De Farizeeën en Schriftgeleerden hadden zo hun eigen ideeën over hoe God moest zijn. En daar paste Jezus niet in! Gods wegen echter zijn niet onze wegen. Wanneer Jezus spreekt over het christen zijn als kind, dan vraagt Hij dat ook wij die openheid in ons leven mogen bewaren of herwinnen.

Jezus nodigt ons uit God niet naar onze hand te zetten, maar ons te openen voor zijn wil. Dan worden wij geen onmondige kinderen, want God vraagt werkelijk iets van ons. Hij vraagt dat wij ons verstand gebruiken. Hij vraagt dat wij het juk van het dagelijks leven dragen en dus verantwoordelijkheid op ons nemen. Tegelijkertijd echter vraagt God ons dat alles te doen met een kinderlijk vertrouwen. Werken en

zorgen als een volwassene. Tegelijkertijd echter met een kinderlijk vertrouwen open staan voor Hem, die als een Vader naast ons staat.

Zaterdag 27 juni 2026 - 13e zondag door het jaar.
Lezingen: 2 Koningen 4,8-11.14-16a, Psalm 89, Romeinen 6,3-4.8-11, Matteüs 10,37-42

Broeders en zusters in Christus,
Het Evangelie dat wij vandaag horen, kan ons in eerste instantie behoorlijk overvallen.
Jezus zegt immers: "Wie vader of moeder meer bemint dan Mij, is Mij niet waardig."
Dit klinkt hard. Het lijkt lijnrecht in te gaan tegen het gebod om onze naasten lief te hebben.

Wat bedoelt Jezus hier precies? Hij vraagt ons natuurlijk niet om onze familie niet meer lief te hebben. Integendeel, de Heer leert ons juist om méér en zuiverder lief te hebben. Maar Hij waarschuwt ons voor de valkuil van afgoderij.

Soms kunnen we zo opgaan in onze eigen kring, in ons eigen succes, of in het beschermen van onze eigen kleine wereld, dat we God uit het oog verliezen. Jezus nodigt ons uit tot het stellen van prioriteiten. Wanneer wij Christus op de allereerste plaats zetten, gebeurt er iets wonderlijks: al onze relaties worden niet afgebroken, maar juist gezuiverd en versterkt. Zijn liefde wordt dan het fundament waarop we onze gezinnen, onze vriendschappen en onze omgang met de medemens bouwen.

In de eerste lezing van vandaag horen we een prachtig voorbeeld van wat het betekent om ruimte te maken voor het goddelijke. We zien de gastvrije vrouw uit Sjoenem. Ze ziet dat de profeet Elisa (Eliseus) een man Gods is. Ze geeft hem wat te eten, en ze richt zelfs een speciaal kamertje voor hem in. Ze vraagt er niets voor terug, maar ze opent haar deur en haar hart voor Gods dienaar. En de beloning voor haar gastvrijheid is groot. Ze ontvangt een jaar later een zoon in haar leven.

Het is een les voor ons allemaal: wanneer wij oog hebben voor de mensen om ons heen, en bereid zijn om concrete daden van gastvrijheid en barmhartigheid te tonen, zaaien wij voor de eeuwigheid.

Denken we hierbij bijvoorbeeld aan de hulpverleners in conflictgebieden. Het reddingsteam uit Nederland dat nu in Venezuela is om te helpen na de verwoestende aardbevingen in dat land. We kunnen ook denken aan artsen, verpleegkundigen en vrijwilligers die in oorlogs- en rampgebieden zoals Oekraïne of het Midden-Oosten hun hulp aanbieden. Maar we denken ook aan onze eigen mantelzorgers en initiatiefnemers die in onze buurt voor verbinding zorgen. Dit zijn voorbeelden van mensen die de onvoorwaardelijke zorg en toewijding in het klein weerspiegelen.

Dat brengt ons bij de kern van de woorden van Jezus aan het einde van het evangelie: "En al wie aan een van deze kleinen, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar, Ik zeg u: hij zal zijn loon zeker niet mislopen." Wat een troostrijke en bemoedigende woorden! Het koninkrijk van God wordt niet altijd gebouwd op grootse, wereldschokkende daden. Het wordt gebouwd in de kleine, alledaagse dingen. Een glimlach, een luisterend oor voor wie eenzaam is, een helpende hand voor de zieke, of simpelweg het ontvangen van elkaar in de geest van Christus.

Beste mensen, wij zijn geroepen om te zaaien voor de eeuwigheid! Laten wij bidden om de genade om Hem de eerste plaats in ons hart te geven. Zodat wij in ons eigen leven instrumenten van Zijn vrede en liefde mogen zijn. Amen.

Kapelaan G. Kessels

Zaterdag 20 juni 2026 - 12e zondag door het jaar.
Lezingen: Jeremia 20, 10-13; Romeinen 5, 12-15; Matteüs 10, 26-33.

OPMERKING VOORAF.

Het kerkbezoek in Nijswiller zaterdagavond was ongewoon talrijk. Ouders, opa, zus, vriendin, vrienden van Daan Gorissen waren aanwezig. Hen was iets ergs overkomen. Daan, 24 jaar oud, was door een motorongeluk in Terwinselen om het leven gekomen. Wat een verschrikkelijk ongeluk…….!
Toevallig was het thema van de kerkelijke viering deze zaterdagavond, de 12e door het jaar: 'hoe ga je ermee om als pech je leven treft'? Kun je dan toch nog groeien in menselijkheid, in mededogen, in betrokkenheid op elkaar, in liefdevolle omgang met elkaar. Wij kunnen daarbij het ondersteunend meeleven van medemensen goed gebruiken. Ook ons geloof als christenen, dat we leven in Gods liefdevolle barmhartigheid, kan ons helpen. De aanwezige kerkgangers leefden mee en wensten de familie, vrienden en bekenden van Daan veel sterkte. De crematie van Daan is a.s. dinsdag 23 juni om 14.00 in Imstenrade.

Als we pech hebben in het leven, niet alles loopt zoals we verlangen, ongeluk of kwaad, ook door anderen, ons treft, kunnen we dan desondanks innerlijk en in liefdevol gedrag groeien? Kunnen we completere mensen worden? Een lastige vraag. Ons verlangen, onze verwachting, onze inspanning gaat immers uit naar een gelukkig leven, het innemen van een goede plek op de werkvloer met een goed salaris, een positieve relatie met partner, kinderen, familie en vrienden. Maar geluk op al deze terreinen is niet vanzelfsprekend. We ervaren op onze gang door het leven ook heel andere kanten. En als het onszelf al goed mag gaan, dan nemen we waar dat er medemensen zijn die het minder goed gaat. Dat brengt ons tot de constatering dat we kwetsbaar zijn door kwaad van buiten en van binnen en dat het leven tenslotte eindig is. Dat levert de vraag op hoe met de voorwaarden waaronder we bestaan zodanig om te gaan dat we ons ontwikkelen, in kwaliteit van mens-zijn vooruit gaan, milder en vergevingsgezinder, liefdevoller, hoopvoller worden? Kennen we voorbeelden dat het lukt om bij pech als mens te groeien? Van de week zagen we wellicht op het TV-nieuws ouders omgaan met elkaar en met hun zoontje van vijf dat aan een stofwisselingsziekte leed en afgelopen week is overleden. Hoe compleet liefdevol was de omgang van deze mensen met elkaar, hoe hartelijk, hoe hun feitelijke situatie (bij alle verdriet) accepterend. Een ander voorbeeld: degenen die het Leger des Heils steunen kregen afgelopen week een brochure, die Kans heette met verhalen van mensen die er opgevangen worden na zichzelf kwijt geraakt te zijn in door drugsgebruik, criminaliteit of anderszins. De cliënten groeiden omdat ze geholpen werden bij zichzelf thuis te komen; maar ook de staf en de vrijwilligers groeiden in menselijkheid door de omgang met degenen die ze opvingen. Het Leger heeft overigens een christelijke basis. Nog een ander voorbeeld: Als verwoestingen in Oekraïne getoond worden valt menigmaal weer op hoe mensen zich herpakken, moed houden, hun vrijheid niet opgeven bij alle lijden dat ze ondergaan. In negatieve zin geraakt worden door pijn, verdriet en rouw in het leven blijkt niet per se onze groei in menselijkheid, mededogen, moed en liefde in de weg te staan. We kunnen eraan leren en ondervinden daarbij vaak de steun van elkaar. Kan ook ons geloof als christen ons helpen?

De Schriftlezingen van vandaag leren ons dat ons leven is opgenomen in het mysterie van een liefdevolle God, bij alle beproevingen die ons kunnen treffen. Profeten hebben het niet gemakkelijk. Het zijn mensen die God en medemensen zijn toegedaan. Ze ondersteunen wat goed gaat. Ze waarschuwen als

hun tijdgenoten en overheden knielen voor geld en macht. Ze waarschuwen voor maatschappelijke misstanden in die tijd, bv. als niet wordt gezorgd voor weduwen en wezen, mensen zonder of weinig inkomen. In de politieke maatschappelijke situaties waarin zij optreden worden ze niet graag gehoord worden. Daar gaat men het liefst de gang van het eigenbelang. De profeet Jeremia legt zijn lot echter in handen van God, de Heer van de hemelse machten; hij blijft trouw het goede ondersteunen waartoe hij zich geroepen voelt en wat verkeerd is te bestrijden. Hij groeit in zijn rol en spoort degenen die naar hem luisteren aan om 'de Heer te loven'. In het Evangelie van vandaag vinden we de aansporing 'om niet bang' te zijn bij tegenspoed. Jezus heeft ons geleerd trouw te zijn aan onze levensroeping het goede te bewerkstelligen in de wereld waarin we leven. Hij was immers aan zijn eigen levensroeping om te getuigen van Gods liefde voor de mensen. Hij zette er zijn leven voor in. Ieder die Jezus erkent in zijn menslievendheid zal erkenning vinden bij onze Vader in de hemel. Hij onderstreept dat we ook kunnen groeien in menselijkheid als we volhouden te geloven, te hopen als we geraakt worden door de moeilijke kanten van het leven en zelfs degenen lief te hebben die ons kwaad doen of willen doen. Amen

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Zaterdag 13 juni 2026 - 11e ZONDAG DOOR HET JAAR
Lezingen: Exodus 19, 2-6a; Romeinen 5, 6-11; Matteüs 9, 36-10,8

'De vraag naar de betekenis van religie, godsdienst en het al of niet aanwezig zijn van God in onze mensenwereld lijkt momenteel nogal wat mensen bezig te houden. Een sociale wetenschapper als de Duitser Hartmut Rosa, bijvoorbeeld, publiceerde een boekje dat 'Democratie om religie vraagt'. (Een 'aardse aangelegenheid' als democratie heeft -goed begrepen- een religieuze basis). Maar in onze tijd verlangen gelovige vaak ernaar zich te kunnen verantwoorden in een wereld van onverschilligen voor geloof en Kerk. (NB. Wat zit achter het verschijnsel van 25.000 doopsels met Pasen in Frankrijk dit jaar; 800 in Belgisch bisdommen?). Voormalig pastoor Bernhard Hegge van Vijlen, Holset en Lemiers, nu werkzaam als geestelijk begeleider en docent in Rolduc, houdt a.s. vrijdag aldaar een lezing over: 'Heeft de mens God nodig? Een ander signaal: kardinaal Wim Eijk, aartsbisschop van Utrecht, vertelde in het geloofsgesprek op de TV, jongstleden zondagmorgen, gelukkig te zijn dat een toenemend aantal jongeren 'God weer nodig' blijken te hebben.

Laten we vooropstellen dat geloven of niet een keuze is van een -naar wij geloven- vríje mens. Niemand wordt gedwongen te geloven. Er zijn overigens nogal wat factoren, die invloed uitoefenen op het al of niet geloven. Het milieu waarin we opgegroeid zijn en leven is zeker belangrijk. Op het moment echter lijkt ook het zoeken van mensen naar een houvast van belang.

Er zijn echter ook tegenkrachten. Na de tweede wereldoorlog is het gedachtegoed van de Verlichting (v.a. de 18 e eeuw) doorgedrongen tot in brede lagen van onze bevolking. Sinds die tijd hebben we een sterke ontwikkeling doorgemaakt op het gebied van wetenschap en techniek. We zijn daardoor welvarend geworden. Daarmee groeide ook het idee dat wij mensen zelf alles in handen hebben en na verloop van tijd alles kunnen oplossen. God is daarbij niet nodig.

In zekere zin is in die opvatting de klad gekomen door de covid-pandemie van 2020 waardoor we in een korte tijd onze kwetsbaarheid hebben ervaren. We beseffen nu hoezeer we onderdeel uitmaken van wat bestaat en leeft op onze aarde. Onze vrijheid is niet absoluut. We zijn ook afhankelijk. Willen we in de toekomst nog kunnen bestaan, kunnen niet zomaar onze gang gaan. Daar is bovendien de onzekerheid bijgekomen m.b.t. de goede gezindheid van mensen. We hebben te maken met oorlog en geweld, met

raddraaiers, met misbruik van mensen en mensenhandel, met mensenstromen op de vlucht voor armoede en bestaansonzekerheid. U kunt dat iedere dag volgen op de TV.

In onze omgeving zien we, gelukkig, wellicht veel zorg- en liefdevolle mensen te midden waarvan we mogen leven.
Maar de vraag naar de zin van alles, het verlangen naar zorgvolle betrokkenheid en liefde leeft wel degelijk. In de zoektocht daar naar kan ontvankelijkheid ontstaan voor een boodschap van hoop, die ons in onze godsdienst wordt aangereikt. In die boodschap zijn we geen, onszelf overschattende, bazen of heersers, maar dienaren van onze menselijke werkelijkheid, van medemensen en schepping, die ons door God zijn toevertrouwd.

Op het ogenblik zijn wij hier samen in onze kerk. We hebben geluisterd naar verhalen die ons zijn overgeleverd en ons vertellen over een naar ons toegewende, liefdevolle God, die zich van oudsher over zijn volk ontfermde (1 e lezing van vandaag). God, die zelfs mens werd onder ons in Jezus Christus. Hij deelde met ons ons levenslot. Jezus noemde zichzelf graag 'Mensenzoon', een van ons, maar is tegelijk Gods Zoon.

We luisteren in onze vieringen telkens naar die verhalen. We laten ons erdoor bemoedigen, inspireren, corrigeren en uitdagen. We erkennen onze zwakte en kwetsbaarheid en vertrouwen ons al biddend toe aan God. We delen Jezus Christus met elkaar in het delen van het 'levend Brood dat uit de hemel is neergedaald', zoals Hij zelf zegt Johannes 6, 41. Op die manier vormen wij gemeenschap van gelovigen, zijn we 'verbonden met elkaar in Jezus Christus' (naam van de 'toekomstbrochure van ons bisdom'). Net als de 12 leerlingen, met name genoemd in het Evangelie, en op het einde van het Evangelie alle gelovigen, worden wij uitgenodigd Jezus' missie van op God en mens betrokken liefde uit te dragen in onze gekwetste en naar heil zoekende wereld. Wij hebben een liefdevolle God nodig, God heeft liefdevolle mensen nodig. Amen.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Zondag 7 juni 2026 - Sacramentsdag (hoogfeest) - Eucharistieviering gevolgd door Sacramentsprocessie
Voorganger: Kapelaan G. Kessels
1e lezing: Deut.8,23.14b-16a; Tussenzang: ps.147b,12-15.19-20; 2e lezing: 1 Kor.10,16-17 ; Evangelie: Joh.6,51-58
(Geen overweging ontvangen, Tekst uit "Bezinning op het Woord, inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie")

LEVEND BROOD

In de lezingen van vandaag neemt de Kerk ons mee op een reis. Een reis van de dorre woestijn naar de tafel van verbondenheid. In de eerste lezing uit het boek Deuteronomium horen we over de tocht van het volk Israël. Ze zijn onderweg in een grote, uitgestrekte woestijn. Ze zijn hongerig, kwetsbaar en uitgeput. Maar God laat hen niet in de steek: Hij voedt hen met manna, voedsel uit de hemel.

Ook wij bevinden ons in ons eigen leven weleens in zo'n 'woestijn'. We kennen allemaal momenten van dorheid. Misschien door zorgen over de toekomst, door een verlies, of gewoon door een diepe, spirituele honger naar rust en betekenis. We kunnen ons dan afvragen: wat voedt ons werkelijk als de grond onder onze voeten onzeker voelt? Waar halen we de kracht vandaan om door te gaan?

Het antwoord op die honger horen we in het evangelie van Johannes. Jezus zegt daar niet simpelweg: 'Ik zal jullie brood geven.' Hij zegt iets veel intiemer: "Ik ben het levende brood." Hij geeft niet zomaar iets; Hij geeft Zichzelf. Dit is geen voedsel dat ons maar voor even verzadigt, maar voedsel dat onze ziel raakt. In de kleine, kwetsbare gedaante van een stukje brood, zegt God eigenlijk tegen ons: 'Je staat er niet alleen voor. Ik ga met je mee, stap voor stap.'

Maar dit grote geschenk is geen privéaangelegenheid. De tweede lezing van Paulus aan de Korintiërs is daar kraakhelder over: "Omdat het brood één is, vormen wij met velen één lichaam, want wij hebben allen deel aan dat ene brood." De eucharistie is niet alleen iets wat we ontvangen, het is ook iets wat we worden. Door samen van dat ene brood te eten, worden de grenzen tussen ons afgebroken. We worden letterlijk aan elkaar gegeven.

Als we straks het Lichaam van Christus in ontvangst nemen en we antwoorden met 'Amen', dan zeggen we eigenlijk 'Ja' tegen onze roeping om sámen dat Lichaam te zijn in de wereld van vandaag. Laten we die boodschap van Sacramentsdag in ons hart sluiten. Dat we hier mogen komen om op krachten te komen en ons te laven aan dit ware brood. En dat we, wanneer we deze kerk straks weer verlaten, geïnspireerd zijn om zelf een stukje 'brood' te zijn voor een ander: voedend, versterkend en vol liefde voor de mensen om ons heen.

Zaterdag 30 mei 2026 - H. Drie-eenheid (hoogfeest)
Lezingen: Exodus 34, 4b-6.8-9; 2. Kor. 13, 11-13; Johannes 3, 16-18

Vandaag vieren we het feest van de heilige drie-ene of drievuldige God. Het geloof in God is tegenwoordig, zoals we weten, verre van vanzelfsprekend. Een aantal mensen is van mening dat een mens goed door het leven kan gaan zonder geloof in God, een uitvinding -naar ze menen- van de mens zelf. En laten we eerlijk zijn: lang niet altijd is aan het gedrag van christenen te zien, dat ze in-der-daad christen zijn en het Evangelie, zoals door Jezus gevraagd, in praktijk brengen. Bovendien, er zijn ook buiten onze kring goede mensen, die in hun doen en laten aangeven dat ze eigenlijk thuishoren in het Rijk van God. Onder de mensen zijn er ook die niet in God te kunnen geloven vanwege de ellende in de wereld. Hoe kan God dat toelaten? Onlangs had ik nog een gesprek daarover. De vraag aan hem was of niet mensen zelf zijn, tot vrijheid geschapen en beheerder van de schepping, die de veroorzaker zijn van ellende? Jarenlang heeft men naar zogenaamde bewijzen gezocht voor het bestaan van God. Daar zou geen speld tussen te krijgen moeten zijn. Ze zouden iedereen moeten overtuigen. Maar zo werkt het geloven in God niet.
Mensen komen tot geloof in God, omdat ze in het diepst van hun wezen bezig gehouden worden door vragen als: 'wie ben ik, waartoe ben ik er, wat is mijn bestemming? Ze zijn geraakt door het mysterie dat het leven is. We leven immers maar betrekkelijk kort'. Verreweg de meesten van ons zijn tot geloof gekomen omdat we in de traditie van de Kerk zijn opgegroeid. Dat was vanzelfsprekend in onze streken. Tegenwoordig lijkt het zo te zijn, dat weer meer mensen in het christelijk en ander geloof een houvast zoeken in onzekere tijden dat men niet meer weet waar men bij mensen op aan kan. Daardoor kan ontvankelijkheid ontstaan en openheid voor het geloof en overgave aan een Werkelijkheid die ons overstijgt. Die Werkelijkheid noemen gelovige mensen bijvoorbeeld 'God'. Iedereen doet dat in zijn of haar eigen taal.

Wat ons betreft staan we, zoals we hier bijeen zijn, niet alleen in ons geloof. We komen voor de viering ervan samen; het wordt gevoed door de verhalen over mensen uit de heilige Schrift. We luisteren ernaar.

Ze inspireren ons en dagen ons uit. We bidden en zingen samen. En delen samen het geconsacreerde Brood.

Zoals we zojuist in de 1e lezing gehoord hebben openbaart God zich als 'een barmhartige en medelijdende God, groot in liefde en trouw'. Het is een belangrijke uitspraak waaraan we ons in geloof toevertrouwen. Ieder mens verlangt immers naar barmhartigheid, liefde en trouw. In dit soort woorden wordt uitgedrukt hoe God zich als Schepper tot ons verhoudt en waarop wij mogen rekenen. En in de 2e lezing is sprake van Gods liefde voor ons door de komst onder ons van de Zoon. Sindsdien vallen gelovigen onder Gods barmhartigheid, liefde en trouw.

Iedere tijd van leven heeft overigens zijn eigen accenten in het voltrekken van het leven. Die accenten hangen samen met het welvaartspeil. In ons nog welvarende westen lijkt het accent te liggen op voldoening aan onze verlangens van welke aard ook. Onze gemiddelde levensstandaard is van dien aard dat we daaraan veelal gevolg aan kunnen geven, al gaat onze koopkracht achteruit en is de motorbrandstof duur. Dat is echter de ene kant van welvaart. De andere kant is dat we slaven kunnen worden van wat we zelf tot stand hebben gebracht. Velen zijn permanent 'online', staan altijd in, om ieder moment aangesproken te kunnen worden anderen aan te kunnen spreken. Veel mensen, ook veel jongeren komen niet tot rust, niet toe aan de noodzakelijke stilte, die de ruimte biedt om aan zichzelf toe te komen. Dat besef begint langzaam maar zeker door te dringen. Denk, bv. aan het toenemende verbod van smartphones op scholen, het verbod van sociale media op kindertelefoons. Als we niet aan onszelf toekomen, komen we ook niet toe aan de stem van God in ons, aan de aanwezigheid van God in ons, die ons bewust maakt van de liefde en ons bereid maakt het leven met elkaar te delen.

Regelmatig wordt gezegd; 'We moeten zelf zoeken naar wat het beste bij ons past en zelf beslissingen nemen. Daar hebben we God niet bij nodig'. De bevrediging die we zoeken in het leven vinden we in het leven zelf, de erkenning die we zoeken vinden we bij elkaar. Is dat niet te gemakkelijk gezegd gezien wat er zich allemaal op onze wereld aan het voordoen is aan kwaad? Als gelovige mensen staan we juist onder het appél het leven in de schepping en dat van elkaar te respecteren en in stand te houden terwijl we vaak het tegenovergestelde zien gebeuren in onze wereld.

Vandaag op Drievuldigheidszondag lijkt het voor de hand te liggen nader in te gaan op de betekenis van de woorden Vader. Zoon en Geest. God heeft al in ons Oude Testament veel benamingen, bijvoorbeeld 'Degene die is' (Jahweh), 'de God van de machten' (elohim), soms ook 'Vader'. Dat besef van God als 'Vader' wordt versterkt door de komst van Jezus Christus als 'de Zoon'. Van de Vader uitgegaan en onder ons mens geworden, is Hij door Hem uit ons menselijk kwaad en uit de dood opgewekt. De Zoon is naar zijn hemelse Vader teruggekeerd na ons te hebben beloofd ons hun Geest te zenden er ondersteuning van ons kwetsbare bestaan.De komst van de Geest, diens kracht en ondersteuning hebben we gevierd met Pinksteren. Sindsdien maken we een kruisteken en zegenen we ons 'In de naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest'. Zij zijn de ene God aan wie we ons toevertrouwen. Onder hun zegen hopen we moed te vinden en de opgaven te volbrengen, die vast zitten aan ons dagelijks leven; hopen we, bij al onze zwakheid, mensen te mogen zijn naar Gods hart, bereid en maar ook door de Geest geholpen om te voldoen aan de aanwijzingen van het Evangelie, vooral aan de geboden van de liefde. Amen

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Zaterdag 16 mei 2026 19.00 uur - 7e zondag van Pasen
Lezingen: Handelingen 1,12-14; Psalm 27; 1 Petrus 4,12-16; Johannes 17,1-11a

(Overweging niet ontvangen)

God bekend maken in de wereld, daarom de tekst uit "Bezinning op het Woord", inleidende teksten bij de dagelijkse liturgie.

We lezen de afgelopen weken steeds uit Jezus' afscheidsrede, gehouden op de avond van het Laatste Avondmaal, voor zijn vrienden die met Hem bijeen zijn. Hij geeft hun nog laatste aanwijzingen, belooft hun een helper, de Heilige Geest, en belooft ook zelf steeds met hen verbonden te blijven. Vandaag horen we het allerlaatste gedeelte, een gebed tot God zijn Vader voor de mensen die God Hem heeft toevertrouwd, zijn leerlingen.

Jezus bidt steeds tot zijn Vader, en zeker nu, op dit moeilijke moment, de avond voor zijn dood. Hij heeft ook ons leren bidden tot God, zijn Vader en onze Vader. Jezus overziet zijn leven en zet nogmaals aan zijn leerlingen uiteen wat zijn taak was in deze wereld. Alles wat Hij heeft gedaan, heeft Hij vanuit God gedaan, God bepaalde zijn woorden en daden: "Ik heb U op aarde verheerlijkt door het werk te volbrengen dat Gij Mij opgedragen hebt te volbrengen."

Heel Jezus' bestaan, heel zijn missie was erop gericht om God bekend te maken in deze wereld, en dat Hij door God gezonden is. Hij heeft ons God leren kennen als een liefdevolle God, die zijn Zoon voor ons heeft weggegeven, uit liefde voor ons. Hij heeft ons God leren kennen als een God die ons nabij wil zijn, God-met-ons, Ik-zal-er-zijn, zoals Hij zich al aan Mozes kenbaar maakte. Als een God die liefde geeft en liefde is. Als een God die onze Vader is. Hij heeft ons laten zien dat Hij en de Vader één zijn, wat van de Vader is, is van de Zoon en omgekeerd. Wat we aan de Zoon vragen, vragen we ook aan de Vader. Hij heeft ons leren bidden tot God. En dat is ook wat de apostelen doen na de Hemelvaart van Jezus, zij richten zich tot God de Vader in gebed om steun en bijstand.

Als wij ook de Boodschap van Jezus aannemen, die Hij van de Vader heeft ontvangen – de Boodschap van een nabije God, van een God van liefde – en als wij geloven dat Hij verrezen is en gezonden door de Vader, dan is Jezus' gebed ook voor ons. Dan komt de Helper ook voor ons. Deze Geest geeft ons ook kracht, om door te zetten in het geloof, ook als het moeilijk is en het ons tegenzit in het leven, of als men ons bespot en uitlacht om ons geloof, zoals Petrus in zijn brief aangeeft. Mogen wij net als de apostelen en de andere leerlingen eensgezind volharden in gebed, totdat de Geest over ons komt met Pinksteren.

Zaterdag 2 mei 2026 - 5e ZONDAG VAN PASEN
Lezingen: Handelingen 6,1-7; 1 Petrus 2, 4-9; Johannes 14, 1-12.

Dat onze wereld worstelt met grote problemen, politiek, economisch en maatschappelijk een gemeenschap is ons allen wel duidelijk; problemen op meerdere niveaus voor, groot en klein. Maar ook in de Kerk, op wereldniveau en in de bisdommen als plaatselijke kerken, moeten we steeds zoeken hoe we Goede Tijding van Jezus op een goede manier aan de mens kunnen brengen? Daarbij worden we telkens voor nieuwe vragen gesteld. Dat is al zo vanaf het begin. In de pelgrimsstad Jeruzalem kwamen christen geworden Joden uit heel het Romeinse Rijk bijeen; niet alleen uit Judea waar Jeruzalem en zijn tempel gelegen waren. Daar kwamen de christen geworden pelgrims ook in contact met de Joodse christengemeenschap. Ze hoorden ook nog meer van Jezus, de Joodse leraar met een heel eigen kijk op de oude leer. Hellenisten waren Joden, die verspreid woonden in het Romeinse Rijk, de Grieks-Romeinse cultuur. Ze waren tempelpelgrims maar namen ook deel aan de bijeenkomsten van christen geworden

Joden. Christenen woonachtig in Jeruzalem kenden elkaar en deelden wat ze hadden gemakkelijker onder elkaar. Pelgrims van verre voelden zich verwaarloosd. De apostelen schakelden een stuk of zeven hulpkrachten in. Zij moesten o.a. ervoor zorgen dat niemand iets te kort kwam, ook de 'buitenlanders' niet. Het paste bij de leer van Jezus dat Godsliefde en naastenliefde onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn; discriminatie van mensen is 'uit de boze'. Die christelijke stellingname is tegen de vaak ook nu geldende trend: ik/wij eerst; ik zorg/wij zorgen het eerst voor onszelf. Ten opzichte van een neiging tot zelfbehoud in een mens stelt Jezus met zijn nadruk op de liefde dat iedere medemens gelijkwaardig is. Hij legt daarmee duidelijk een ander accent. Met de geboden van de liefde wijst hij een weg, die voor iedereen voert naar leven voorgoed bij zijn en onze hemelse Vader. Op die weg is Jezus ons voorgegaan. Als Thomas in het Evangelie dan ook vraagt wijs ons die weg, antwoord Jezus, dat we Hem als voorbeeld voor ogen moeten houden: Ik ben de weg, de waarheid en het leven. De navolging van Jezus is het gaan van een mens-bevrijdende weg, die eindigt bij God, onze oorsprong en uiteindelijke bestemming. Die Weg staat in contrast met de weg van zelfbehoud door oorlog en geweld met als resultaat dat geen mensenleven meer telt door doden en verwoesting. Die weg is een weg zonder God, zonder liefde, zonder verantwoordelijkheid voor elkaars leven. Als Filippus in het Evangelie van Johannes vraagt: 'Heer, toon ons de Vader; dat is ons genoeg', antwoord Jezus: Ik ben in de Vader en de Vader is in Mij. In zijn menswording heeft Jezus onze hemelse Vader laten zien als een op ons betrokken is, die ons liefheeft tot in zijn dood op een kruis. Ik realiseer me, beste mensen, hoe geloven in Jezus en zijn Goede Tijding tegenwoordig niet eenvoudig is. We leven in onze huidige wereld en maken er deel van uit. We worden verondersteld ons bezig te houden met al datgene wat onze aandacht vraagt, het overweldigend aanbod van mobiliteit, van informatie, van contact, van vertier. Maar de mogelijkheid zit er dik in dat we gevangen zitten in hetgeen we als mensen zelf hebben ontwikkeld. De stress, de lichamelijke en geestelijke problemen waarin mensen van nu geconfronteerd worden, kunnen te maken hebben met dat we niet meer toekomen aan onszelf en aan de Bron van on leven. Kennismaking met Jezus en ingaan op zijn woord en voorbeeld brengt ons bij onszelf, bij onze oorsprong, bij wie we zijn en waartoe we bestemd zijn. Het beheer van onze aarde is ons toevertrouwd. We hebben haar niet zelf gemaakt. Ook onze medemensen zijn ons toevertrouwd om met hen als gelijkwaardige wezens in respect en liefde te ontmoeten, in plaats van over hen en hun levens naar willekeur te heersen. Ons geloof is nogal in tegenstelling bij wat we momenteel vaak zien gebeuren. Mogen we vreugde, ondersteuning en bemoediging ondervinden in het geloof dat ons is geschonken; moge we gelegenheid vinden ons met elkaar als pelgrims onderweg in ons geloof te verdiepen; en mogen we van ons geloof werk maken. Amen.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Zaterdag 25 april 2026 2026 - 4e zondag van Pasen - Roepingenzondag
Lezingen: Handelingen 2,14a.36-41; Psalm 23; 1 Petrus 2,20b-25; Johannes 10,1-10

Broeders en zusters in Christus.

We vieren roepingenzondag, met als thema: Bouw mijn Kerk op. We denken bij dit thema aan een van de beroemdste heiligen in de wereld: de heilige Franciscus van Assisi. Tijdens zijn gebed in het kerkje van San Damiano in Assisi hoorde hij bij het kruis van Jezus een stem die zei: 'Franciscus, ga en bouw mijn Kerk op'. Aanvankelijk dacht hij dat hij het kerkgebouw moest herstellen. Later begreep hij dat zijn missie veel verder reikte.

De heilige Franciscus leefde in de late middeleeuwen, een periode van grote maatschappelijke veranderingen. Hij groeide op in een tijd van opkomende steden, handel en rijkdom. Maar hij koos radicaal voor armoede, eenvoud en zorg voor de medemens. Hij leefde in een periode waarin de kerk een behoorlijke rijkdom bezat. Maar hij koos voor een terugkeer naar het eenvoudige, naar het evangelie zelf.

Het is zo'n 800 jaar geleden dat hij leefde, maar wat is zijn boodschap actueel! Ook wij kennen grote maatschappelijke en kerkelijke veranderingen. Sommigen zijn ontzettend goed en waardevol, andere veranderingen zijn erg gevaarlijk.
Paus Benedictus XVI waarschuwde in 2005 al voor het gevaar van het relativisme. (Preek 18-4-2005). Als je denkt dat alles relatief is en dat er geen objectieve waarheid bestaat...zo'n levenshouding leidt tot geestelijke leegte en verlies van morele ankers. Als je je als christen gewoon laat meevoeren met de stroom van deze wereld, dan verlies je je katholieke identiteit. De heilige Petrus roept ons daarom op - in de eerste lezing - met de woorden: "Redt u uit dit ontaarde geslacht".
Gelukkig zie je nu - vooral bij nieuwe katholieken - een mooi verlangen ontstaan, net zoals bij Franciscus 800 jaar geleden. We zien het beschreven in de toekomstvisie van ons bisdom: "Jongeren kiezen heel bewust voor het geloof en hebben geen behoefte aan een afgezwakte boodschap. Juist deze rijkdom van tradities, liturgie en de eeuwenoude wijsheid van de Kerk is wat jongeren inspireert".

Broeders en zusters. We vieren roepingenzondag. We bidden voor nieuwe priesters, diakens, religieuzen en katholieke gezinnen. Maar roepingenzondag gaat niet alleen over die bijzondere roepingen. Het gaat ook over ons! We hebben de goede Herder als voorbeeld gekregen, en we hebben gehoord dat de goede Herder zijn leven geeft voor zijn schapen.
Hij heeft de weg getoond die wij moeten volgen: laten wij ons dan richten naar zijn voorbeeld. Vragen wij: Hoe kunnen wij ons leven voor de schapen aanbieden? We kunnen denken aan ons gebed, onze talenten en tijd die wij misschien wat meer aan de Kerk kunnen besteden. Misschien kunnen we ook overwegen om wat meer materiële/financiële middelen aan de Kerk te schenken, zodat de parochie en het seminarie kunnen blijven bestaan. Het is de Heer die ons vandaag hetzelfde vraagt als 800 jaar geleden aan de heilige Franciscus: Ga en bouw mijn Kerk weer op!
Amen.

Kapelaan G. Kessels

Zaterdag 18 april 2026 19.00 uur - 3e zondag van Pasen
Lezingen: Handelingen 2,14.22-32; Psalm 16; 1 Petrus 1,17-21; Lucas 24,13-35

Broeders en zusters in Christus. Deze weg, die de twee leerlingen waren gegaan…dat is de weg die elk mens bewandelt. En het dorpje Emmaüs …. representeert de hele wereld! Het gaat over ons!
Wij herkennen ons in deze Emmaüsgangers. Zij zeiden “Wij hadden gehoopt...”. Dit werkwoord staat in de verleden tijd en zegt eigenlijk alles. Wij hadden geloofd, wij hadden gevolgd, wij hadden gehoopt..., maar dat is nu voorbij.

Het doet ons misschien denken aan onze eigen situatie hier in Nederland. Hoe we van een zeer grote volkskerk en invloedrijke katholieke cultuur naar een heel kleine geloofsgemeenschap zijn gegaan. Of we denken aan onze eigen kinderen en kleinkinderen. Hoe ze nu weinig tot niets meer hebben met het geloof en de Kerk. Of we denken aan onze nieuwe bisschop die zich iets heel anders had voorgesteld bij onze Limburgse Kerk.

Ja, wij zouden net als die Emmaüsgangers willen uitroepen: “Wij hadden gehoopt...”. Ik denk dat ieder van ons zich kan herkennen in hen. Het is ook niet erg om af en toe je teleurstellingen te laten blijken in het gebed. ‘Als we maar – zoals paus Benedictus XVI een keer zei – in dialoog blijven treden met Jezus, naar Hem blijven luisteren, de Communie blijven ontvangen. Dat is precies wat we in iedere H.Mis vieren.’ (Vgl. Angelus, 6 April 2008)

Het verhaal van de Emmaüsgangers kan ook ons verhaal worden. Beproevingen die we meemaken kunnen een weg zijn van zuivering en rijping. Daar zitten we nu ook in als bisdom, als parochie en misschien ook individueel. Maar als we deze tijd goed gebruiken, dan zullen we een dieper en authentieker geloof gaan beleven.

Laatst kwam ik een jongeman tegen uit Wahlwiller. Hij vertelde mij hoe een vriend van hem onlangs werd gedoopt in de katholieke Kerk. En die vriend bedankte hem. Hij keek hem even beduusd aan en vroeg zich af waarvoor hij hem bedankte…Hij zei toen: ‘Ik wil je bedanken om jij het was die tijdens mijn leven over het geloof hebt gepraat. Dat heeft me doen nadenken, daardoor kon ik de stap tot het doopsel makkelijker maken’. Inmiddels zie ik die jongeman uit Wahlwiller vaker in de kerk en is zelf op zoek naar nog meer diepgang in het geloof.
Broeders en zusters. Het verhaal van de Emmaüsgangers is ons verhaal.

1. Wat is het mooi dat Jezus zich zó klein heeft willen maken, om die twee leerlingen te zoeken. Dat het initiatief vanuit Hem kwam. De Emmaüsgangers hadden het hele Paasgebeuren meegemaakt, maar tóch – zo staat er - waren hun ogen verhinderd Hem te herkennen. Ze hadden hun hart gesloten. Ze liepen weg van Jeruzalem, weg van Jezus, weg van de Kerk.
En tóch is Jezus bereid een stukje men hen te wandelen. Wat is het mooi dat Jezus ook met ons zo ontzettend geduldig is! Dat Hij met ons blijft meelopen in het leven!

2. Wat is het daarnaast óók mooi dat Jezus zich helemaal niet opdringt. We hoorden zonet in het evangelie dat Jezus deed alsof Hij weer moest verdergaan. Hij wilde dat de leerlingen Hem uit vrije wil zouden aannemen. En dat deden ze, ze zeiden: “Blijf bij ons Heer, want het wordt al avond en de dag loopt ten einde”. Wat mooi dat Jezus zich niet opdringt, maar wel uitnodigt.

Laten wij in de voetsporen van deze Emmaüsgangers treden. Dan krijgen we steeds meer voorbeelden te zien zoals die jongeman uit Wahlwiller. Dan kan God, door ons, de mensen om ons heen aanraken. Laten we op voorspraak van onze moeder Gods Maria bidden dat vele mensen de genade van de ontmoeting met Jezus weer mogen ontdekken. Amen.

Kapelaan G. Kessels

Zaterdag 11 april 2026 - 2e zondag van Pasen - Beloken Pasen - Zondag van de goddelijke barmhartigheid.
Lezingen: Handelingen 2,42-47; Psalm 118; 1 Petrus 1,3-9; Johannes 20,19-31

Zoals u misschien gehoord hebt, heeft onze paus Leo de hele wereldkerk gevraagd om te bidden voor vrede in de wereld. De paus deed de oproep met Pasen. Tijdens het bekende Urbi et Orbi legde hij de nadruk op de urgente noodzaak van gebed en betrokkenheid. In een wereld die steeds meer wordt geconfronteerd met oorlog, verdeeldheid en geweld. Wij sluiten ons van harte aan bij de paus en zullen in deze heilige Mis bijzonder bidden voor vrede, verzoening en vergeving.

Dat is precies de kern van deze 2e zondag van Pasen, zondag van de Goddelijke Barmhartigheid. Deze devotie komt van de heilige zuster Faustina Kowalska. Ze werd geboren in 1905 als het derde kind van een arm Pools gezin met tien kinderen. Op 15-jarige leeftijd begon ze te werken om het gezin te onderhouden. Toen ze 20 was volgde ze haar roeping tot het religieuze leven. Ze trad in bij de Zusters van Onze Lieve Vrouw van Barmhartigheid in Krakau. Zuster Faustina Kowalska heeft de devotie tot de Goddelijke Barmhartigheid in de hele wereld verspreid. Ze stierf in 1938, ze werd 33 jaar. Komende zomer ga ik dit heiligdom van Krakau bezoeken met 62 katholieke jongeren. Jongeren die geestelijk diepgang zoeken en ze weten dat het geloof hen dit kan geven.
De H. Faustina Kowalska leefde precies tussen de twee wereldoorlogen in. Je kunt het 'toevallig' noemen, maar je kunt ook zeggen dat het werkelijk Gods voorzienigheid is dat Faustina – midden in die donkere tijden – van God de opdracht kreeg om Zijn barmhartigheid centraal te stellen.
En daarmee kunnen we een link maken naar het evangelie van deze zondag. Hierin geeft Jezus aan de apostelen de macht om zonden te vergeven: "Ontvangt de Heilige Geest. Als gij iemand zonden vergeeft, dan zijn ze vergeven". In deze woorden van Jezus zien we als Kerk de instelling van het Sacrament van de Biecht, het Sacrament van Gods barmhartigheid. Is het niet onze taak om nu, net zoals Faustina, Gods barmhartigheid bekend te maken aan de wereld om ons heen? Is dit niet een mooie uitnodiging aan onszelf om het sacrament van de biecht wat regelmatiger te ontvangen?
Broeders en zusters. Vandaag de dag worden we opnieuw geconfronteerd met oorlog, geweld en spanningen tussen volken en leiders. Ook wij zitten, net als de H. Faustina Kowalska, tussen wereldoorlogen in. Daarnaast lijkt het erop dat een groot deel van de wereldbevolking onverschillig blijft bij alles wat er gebeurt, zoals paus Leo vorige week op Paaszondag sprak. Het lijkt erop dat de meerderheid gewoon doorleeft alsof er niets aan de hand is. Gelukkig is er ook een minderheid die wél gelooft en wakker is.
Gelukkig laten de Christenen uit de eerste eeuw ons een compleet andere levenshouding zien. We hoorden het in de eerste lezing Ze waren één van hart en één van ziel. Ze deelden alles met elkaar. Ze gingen dagelijks naar de tempel om te bidden en God te loven. Ze vierden telkens weer de Eucharistie. Dáár zien we een levenshouding van échte gelovigen, die tegen de stroom in durfden te zwemmen. Die juist in een tijd van vervolgingen en geweld, trouw bleven aan God. Die oog en oor bleven hebben voor elkaar; dagelijks bleven bidden; kracht en inspiratie bleven putten uit de Eucharistie.
Volgende week is onze bisschop in het klooster van Wittem, om samen met parochianen uit Zuid-Limburg te spreken over de toekomst van onze Kerk. Laten wij het voorbeeld overnemen van die eerste Christenen. Dat we over parochiegrenzen heen durven gaan en het accent leggen op samenwerken. Dat we één van hart en één van ziel zijn. Dat we Zijn barmhartigheid centraal stellen. Amen.

Kapelaan G. Kessels

Zondag 5 april 2026 - Paaszondag - Verrijzenis van de Heer (hoogfeest)
Lezingen: Handelingen 10,34a.37-43; Psalm 118; Kolossenzen 3,1-4; Johannes 20,1-9
Voorganger: Pastor A. Franssen

Zaterdag 4 april 2026 - Paaszaterdag / Stille Zaterdag (Paaswake)
Lezingen: Genesis 1, Exodus 15, Jesaja 55; Psalm 104; Romeinen 6,3-11; Matteüs 28,1-10
Voorganger: Emeritus-pastoor T. Reijnen

Vrijdag 3 april 2026 - Goede Vrijdag, kruisweg door lectoren
Lezinger: Jesaja 52,13 - 53,12; Psalm 31; Hebreeën 4,14-16; 5,7-9 Johannes 18,1 - 19,42 of 18,1-19.37 en 19,38-42
Voorganger: Emeritus-pastoor T. Reijnen

Donderdag 2 april 2026 - Witte Donderdag
Voorganger: Pastoor-deken P. Lipsch, Emeritus-pastoor T. Reijnen
Lezingen: Exodus 12,1-8.11-14; Psalm 116; 1 Korintiërs 11,23-26; Johannes 13,1-15

Zaterdag 28 maart 2026 - Palmzondag
Lezingen uit Jesaja 50,4-7 en Matteüs 26,14 – 27,66 of 27,11-54
Voorganger: Emeritus-pastoor Reijnen (Overweging niet ontvangen)

Zaterdag 21 maart 2026 - 5e zondag van de veertigdagentijd
Lezingen uit Ezechiël 37,12-14 en Johannes 11,1-45 of 11,3-7.17.20-27.33b-45
Voorganger: Pastoor-deken Lipsch (Overweging niet ontvangen)

Zaterdag 14 maart 2026 - 4e zondag van de veertigdagentijd
Lezingen uit 1 Samuël 16,1b.6-7.10-13a en Johannes 9,1-41 of 9,1.6-9.13-17.34-38
Voorganger: Emeritus-pastoor Reijnen (Overweging niet ontvangen)

Zaterdag 7 maart 2026 - 3e zondag van de veertigdagentijd
Lezingen uit Exodus 17,3-7 en Johannes-42 of 4,5-15.19b-26.39a.40-42
Voorganger: Kapelaan Kessels (Overweging niet ontvangen)

Zaterdag 28 februari 2026 - 2e zondag van de veertigdagentijd
Lezingen uit Genesis 12,1-4a en Matteüs 17,1-9

Beste broeders en zusters in Christus,
Ooit vertelde een vader mij hoe hij conflicten in zijn gezin probeert op te lossen. Soms is er spanning tussen man en vrouw, of tussen ouders en kinderen. Woorden doen pijn, stilte groeit, en de eenheid lijkt ver weg. Wat doet hij dan? Hij neemt zijn gezin mee naar buiten: naar een restaurant, een wandeling, of een film. Even samen zijn. Even afstand nemen. Daar, in die kleine momenten van vreugde, vinden ze elkaar terug. Dit eenvoudige voorbeeld uit het dagelijks leven helpt ons het Evangelie van vandaag te begrijpen.

In het Evangelie horen wij dat Jezus drie leerlingen meeneemt: Petrus, Johannes en Jakobus, naar de berg Tabor. Het Evangelie begint eenvoudig: “In die tijd nam Jezus Petrus, Johannes en Jakobus met zich mee…” Maar als we de Bijbel goed lezen, zien we dat dit gebeurt zes dagen na een belangrijk moment. Zes dagen eerder, in Caesarea Filippi, stelt Jezus een vraag: “Wie zeggen de mensen dat Ik ben?” Daarna vraagt Hij aan zijn leerlingen: “Maar jullie, wie zeggen jullie dat Ik ben?” Petrus antwoordt moedig: “U bent de Messias, de Zoon van de levende God.” Het is een moment van geloof en licht. Maar kort daarna spreekt Jezus over zijn lijden en dood. De leerlingen begrijpen het niet. Petrus wil Hem tegenhouden: “Dat zal U nooit overkomen!” En Jezus antwoordt streng: “Ga weg, satan.” Plots is er verwarring, spanning en teleurstelling. De leerlingen hadden een sterke, overwinnende Messias verwacht — geen lijdende dienaar. Het is precies na dit moment van innerlijk conflict dat Jezus hen meeneemt naar de berg. In de Bijbel is een berg altijd een plaats waar God dichtbij is. Denk aan Mozes op de berg Horeb. Op de zevende dag openbaart God zich. Ook hier, op de berg Tabor, gebeurt iets bijzonders: Jezus verandert van gedaante. Zijn gezicht straalt als de zon, zijn kleren worden wit als licht. De leerlingen zien even wie Hij werkelijk is: niet alleen een lijdende mens, maar de Zoon van God, vol heerlijkheid.

Waarom neemt Jezus hen mee de berg op? Omdat hun harten vol twijfel waren. Hij wil hun geloof versterken. Hij wil hen laten zien dat achter het lijden de heerlijkheid ligt, achter het kruis de verrijzenis. Dit spreekt ook tot ons leven. Wanneer er conflicten zijn in onze families, wanneer we teleurgesteld zijn, wanneer we God niet begrijpen — dan nodigt Jezus ons uit om “de berg” op te gaan. Niet letterlijk, maar geestelijk. De berg van gebed. De berg van stilte. De berg van de Kerk. In de Kerk ontmoeten wij Christus op een bijzondere manier, vooral in de Eucharistie. Daar is Hij werkelijk aanwezig. Daar toont Hij ons zijn liefde. Daar geneest Hij onze wonden en brengt Hij ons weer samen.

De eerste lezing vertelt hoe Abraham zijn land verlaat omdat God hem roept. Hij weet niet waar hij naartoe gaat, maar hij vertrouwt. Ook wij worden geroepen om uit onze zekerheden te stappen en God te volgen, zelfs wanneer we het niet begrijpen.

Broeders en zusters, conflicten en moeilijkheden horen bij het leven. Maar zij zijn geen einde. Zij kunnen een weg worden naar een diepere ontmoeting met God. Wanneer het leven zwaar wordt, ga dan met Jezus de berg op. Zoek Hem in gebed. Zoek Hem in de Eucharistie. Zoek Hem in momenten van stilte. Daar zullen wij ontdekken wie Hij werkelijk is. Daar zullen wij vrede vinden. Daar zullen wij opnieuw leren liefhebben. Amen.

Kapelaan Jerry

Zaterdag 21 februari 2026 - 1e zondag van de veertigdagentijd
De viering werd opgeluisterd door ons Kerkelijk Zangkoor St. Cecilia o.l.v. Eric Lemlijn.
Lezingen uit Genesis 2,7-9; 3,1-7 en Matteüs 4,1-11
Voorganger: Kapelaan Kessels (overweging niet ontvangen)

Woensdag 18 februari 2026 - Aswoensdag
lezingen JoëL 2, 12-18; 2 Korintiërs 5,20-6,2; Matteüs 6, 1-6.16-18

INLEIDING:
Van harte welkom bij onze Aswoensdagviering aan het begin van de Veertigdagen- of Vastentijd. Van harte welkom aan carnavalsvereniging de Baagratte, prins Joffrey en prinses Kelly, jeugdprins Luca en jeugdprinses Isa. Na een aantal dagen van 'sjpas en plezeer', beginnen we aan een tijd van 40-daagse bezinning op onze rol in het leven van alledag ter voorbereiding op ons grote christelijke feest van Pasen. Aan de hand van wat er met Jezus gebeurt ontlenen wij dat leven onze uiteindelijke bestemming is. Aan de hand van teksten uit onze Bijbel of H. Schrift gaan we na welke waarden van belang zijn voor een zinvol leven naar Gods bedoeling in het hier en nu. Aswoensdag maakt een begin met onze bezinning.

OVERWEGING
We hebben onze vitaliteit kunnen vieren tijdens de carnaval, op vakantie en/of bij het bekijken van de Olympische Winterspelen in Italië. Wonderbaarlijk te zien wat men in de kracht van zijn leven, maar ook vaak lang daarna kan opbrengen. Dat we leven en in het geval we redelijk gezond mogen zijn, moge ons tot dankbaarheid stemmen. Zieken en ouderen verdienen onze belangstelling, zorg en ondersteuning. Maar, carnaval is weer voorbij, de vakantie en de Spelen zijn bijna voorbij, de realiteit van alledag vraagt weer de aandacht: ons werk, onze relaties, de grote en de kleine wereld waarin we leven. In een tijd van bezinning die voor ons christenen de Veertigdagentijd is kunnen we ons daarbij de vraag stellen: Hoe ervaren we onze dagelijkse werkelijkheid, die grote en de kleine wereld? Welke rol spelen we daarin?

Misschien zijn we in de omstandigheden van nu minder gerust, en kunnen we aan die omstandigheden weinig veranderen. Maar er zijn ook terreinen waarop we zelf een rol spelen en verantwoordelijk zijn. Hoe gaan we daarbij op een positieve en heilzame manier om met mensen en dingen om? We kunnen immers, vaak terecht, het hoofd schudden bij wat er allemaal mis is bij anderen en in onze grote wereld. We kunnen verbijsterd zijn over alle ellende die dat veroorzaakt, maar daar waar wíj leven ligt de verantwoordelijkheid bij onszelf. Dat is momenteel bij ons zo, dat was vroeger ook al zo. Dat is ook de reden, dat we ook vandaag lezen uit het dunne boek van de profeet Joël, die leefde in, nota bene, de 4e eeuw vóór Christus. Ook toen was het een tijd van crisis in het land, een crisis van op elkaar aankunnen of niet, van trouw en ontrouw aan God en aan elkaar.

De profeet roept op om daar wat aan te doen, tot bezinning te komen en tot bekering; en niet als een stelletje individuen maar samen, in verbondenheid met elkaar, op elkaar betrokken, als een gemeenschap. Dat is momenteel ook zo. Als kerk zijn we aan het groeien van een gemeenschap waar zo ongeveer iedereen bijna vanzelfsprekend bij hoorde naar een gemeenschap van mensen die er bewust voor kiezen. (Met Pasen worden in België 600 welbewust kiezenden gedoopt).

Het Evangelie volgens Matteüs roept ons om ons daarbij te bezinnen om het 'waarom', gaat het om onszelf of gaat het om de waarden die wij voorstaan zoals gerechtigheid, vrede, mededogen, vergeving. Het gaat om het waarom wij goede werken ondersteunen. Doen we dat in het verborgene of om gezien te worden. Het gaat om het waarom van ons bidden. Gaat het daarbij om de schone schijn, om gezien en geprezen te worden of gaat het om de waarde van het bidden zelf, het ons aan God toevertrouwen in het geloof Hij ons liefheeft? Gaat het om de waarde dat wij innerlijk met onszelf in vrede zijn.

Iedereen van ons kan voor zichzelf nagaan hoe hij/zij deze Veertigdagentijd wil doorbrengen. (Onze bisschop zei op zondag in het geloofsgesprek op de TV dat hij in deze tijd afziet van het gebruik van alcohol). Zelf kunnen we nagaan wat we kunnen doen om ons te ontdoen van mogelijke ballast, die ons leven bezwaart; daardoor ruimte te scheppen voor een vrijer leven, ruimte te scheppen voor medemens en God.

Op zondagen wordt niet gevast, zondag is van oudsher de dag van de Heer. Fanatisme hoort daarbij en überhaupt christenen vreemd te zijn, ook dat het is n.l. een vorm van vastzitten aan onszelf. Ook sombere ernst hoort niet bij ons. We worden in het Evangelie aangespoord om bij alle ernst van de Veertigdagentijd rond de lopen met vriendelijke gezichten. Laten we ons best doen en laat God maar in zijn barmhartigheid oordelen over de kwaliteit van onze bezinning en van al ons doen en laten. Dan zijn we het beste af. Amen

Pastoor Reijnen

Zaterdag 14 februari 19.00 uur - 6e zondag door het jaar
Lezingen uit Sirach 15,15-20 en Matteüs 5,17-37 of 5,20-22a.27-28.33-34a.37
Voorganger: Pastoor-deken Lipsch (overweging niet ontvangen)

Zaterdag 7 februari 2026 - 5e ZONDAG DOOR HET JAAR.
Lezingen: Jesaja 58, 7-10; 1. Korintiërs 2, 1-5; Matteüs 5, 13-16.

Misschien zijn er ouderen onder ons die zich nog de vraag herinneren uit de godsdienstles op school: 'Waartoe zijn we op aarde? Het antwoord luidde aanvankelijk: 'Om in het hiernamaals gelukkig te zijn'. Ons aardse leven werd gezien als een voorbereiding op de eeuwigheid. In een latere uitgave van het catechismusboekje werd daaraan toegevoegd 'Om hier en hiernamaals gelukkig te zijn'. Daar leek het gisterenavond een beetje op. In Italië alom blijde, gelukkige gezichten; en wij werden bij het zien ervan wellicht meegenomen. Daarbij echter toch de vraag: Wordt er door ons, mensen van nu, alles aan gedaan om gelukkig te zijn?

Onze hedendaagse ervaringen tonen aan, dat -naast het vele goede dat we ondervinden- er ook veel te wensen overblijft. Dat was en is niet alleen gisteren en vandaag zo,, dat zaal ook morgen zo zijn. Onze mensengeschiedenis laat dat zien en geeft aanleiding te verwachten dat dat zo blijft tot het einde der tijden. Ook de verhalen in onze de H. Schrift van vandaag blijkt weer, dat gelukkig zijn en daaraan werken ook in het verleden niet vanzelfsprekend was. Om daaruit een voorbeeld te noemen: na terugkeer in eigen land en Jeruzalem uit ballingschap in andere landen ging het herstel niet vanzelf. Na de vreugde van de terugkeer begon het herstel pas. (Denk aan de terugkeer van vluchtelingen naar hun eigen land, bv. Syrië). De deels verwoeste stad en tempel moesten opnieuw opgebouwd worden. Men had in den vreemde ook nieuwe ideeën opgedaan en die strookten niet altijd met die van degenen die achtergebleven waren. De vraag deed zich voor, zoals ook inde tijd van nu, 'wat moet behouden blijven, wat vernieuwd?. Men kon echter niet met de handen in de schoot blijven zitten. Het goede moest worden 'gedáán'. Men moest bereid zijn samen te werken en het leven met elkaar te delen waar het ook maar nodig was.

Iedere tijd had zo zijn eigen noden. In vroegere tijden toen er nog geen hotels en 'bed en ontbijt-gelegenheden waren was de gastvrijheid inclusief voedsel en kleding belangrijk. (Denk tegenwoordig aan de voedselbank en 2e handskledingwinkels voor de mensen met een smalle portemonnee). Als de levenshouding van goedheid en betrokkenheid op elkaar 'gedaan' worden, kunnen we ons gelukkig voelen. Wij zijn geen verzameling individuen die ieder voor zich leven; we zijn sociale wezens die elkaar nodig hebben. Dat wordt zichtbaar in de lezingen van vandaag. Nogmaals, iedere tijd heeft zijn eigen noden. Als we de dingen doen die in ónze tijd nodig zijn dan doen we heel veel goeds en leven we in het Rijk van God. Wat betekent dat? Het zou fijn zijn als we in deze tijd van oorlog en geweld ook in ons innerlijk mensen van vrede zouden zijn. Het zou fijn zijn als we -ieder naar eigen vermogen- verantwoordelijkheid nemen voor de grote problemen van onze tijd zoals het omgaan het milieu en schepping. Het zou fijn zijn als we ons verantwoordelijk weten voor de zwakkeren in de samenleving en het mogelijk maken dat de overheid voor allen kan blijven zorgen. Het zou fijn zijn als we zorgen voor onze eigen lichamelijke en geestelijke gezondheid door een wijze manier van omgang met al datgene wat op ons afkomt, aandacht van ons vraagt; maar ook goed omgaan met de tegenwoordige neiging om voortdurend in de aandacht van anderen te (moeten) staan. In 'het goed met onszelf, mensen en dingen omgaan beantwoorden we aan de aanwijzingen uit onze heilige Schrift. Daardoor zal 'gerechtigheid voor ons uitgaan', 'wordt ons gebed gehoord' omdat het overeenstemt met wat God voorstaat; op die manier kunnen we heilvolle accenten zetten in onze samenleving, hongerigen verzadigen, mistroostigen troosten, een licht zijn in duisternis, zout der aarde. Dat zal ons gelukkig maken en beantwoorden aan waartoe wij op aarde zijn. Amen.

Pastoor Reijnen

Zaterdag 31 januari 2026 (Nijswiller) - 4e zondag door het jaar- Blasiuszegen
Lezingen: Sefanja 2,3 en 3, 12-13; 1 Kor 1, 26-31; Matteüs 5, 1-12a.

Beste mensen, zorgen om ons bestaan en het zoeken naar oplossingen horen bij het leven, in het klein en in het groot. We moeten elke dag aan de slag om ons bestaan leefbaar te houden. Dat betreft zowel ons materiele bestaan als onze lichamelijke en mentale gezondheid. Dat is vaak niet eenvoudig bij alles wat op ons afkomt en onze aandacht vraagt. Onze tijd van redelijke welvaart van velen biedt mogelijkheden en verandert snel. We koesteren onze vrijheid om ons leven in te richten, maar moeten ook voortdurend oppassen om niet geleefd te worden door wat op ons afkomt. Hoe vrij zijn we eigenlijk? Hoe vullen we onze vrijheid zodanig in dat we zinvol leven? In de boekwinkel van klooster Wittem vallen de talrijke boeken op van raadgevers op het gebied van de lichamelijke en geestelijke gezondheid. Daar is klaarblijkelijk veel vraag naar.

De lezingen uit onze heilige Schrift hebben een eigen kijk op genoemde vragen. Zij geven raad, omtrent een houding die ons leven fundament geeft en ons draagt. Die houding wijkt af van de eisen die de huidige tijd ons voorhoudt als zaligmakend: materieel je alles kunnen veroorloven, maatschappelijk en in de wereld van het vertier een positie bekleden waarin je 'gezien' wordt of tegen je wordt opgekeken. In onze heilige Schrift gaat het over levenshoudingen, die ons leven kunnen in welke omstandigheden we ook verkeren. Ze hebben a.h.w. eeuwigheidswaarde. Het zijn de zogenoemde 'Zaligsprekingen' die we vandaag vinden in het Evangelie van Matteüs.

We lazen deze tekst op het feest van Allerheiligen, 1 november, omdat onze heiligen zich erdoor hebben laten leiden. Het waren mensen gewone mensen zoals iedereen van ons; ze waren bijzonder door hun manier van leven, van omgang met zichzelf, met anderen en met de schepping. Het waren mensen 'arm van geest, d.w. zonder vormen van zelfverheffing. Zij kenden hun plaats in Gods schepping. In Jezus' komst onder ons zagen zij Gods liefde. In navolging van Jezus' manier van leven wisten zij zich geroepen tot liefde jegens God en medemens. Daarom waren ze barmhartig in de omgang met zichzelf en hun medemensen. Daarom waren ze brengers van ware vrede, geworteld in waarheid en waarachtigheid. Daarom hebben ze het uitgehouden bij tegenstand en vervolging. Daardoor maakten zij deel uit van het Rijk van God. Welnu, de heiligen zijn ons voorbeeld in manier van leven. Verschillend in hun omstandigheden en mogelijkheden vertegenwoordigen zij de grondhouding van alle leerlingen van Jezus, dus ook van ons. We zijn hier bijeen om samen ons geloof te beleven, ons te laten inspireren door de lezingen uit de heilige Schrift, samen Brood van Leven met elkaar te delen. Daardoor gesterkt kunnen we ons dagelijks leven weer opnemen te midden van degenen die bij ons horen. We doen veel dezelfde dingen als iedereen, maar als christusgelovigen zijn wij ertoe geroepen accenten te leggen van eenvoud, van barmhartigheid, van vrede, van volhouden in hoop in moeilijke tijden (denk aan Oekraïners, aan vervolgden door vijanden gerechtigheid). Ook wij horen thuis in het Rijk van de hemelen. Onze wereld, die wij momenteel ervaren als vol van regimes en vol van mensen die gewelddadig zijn en anderen naar het leven staan, vol van slachtoffers en verwoesting, heeft andere accenten nodig, accenten van liefde. Mogen wij pretentieloze mensen zijn; mensen van gerechtigheid, barmhartigheid en vrede. Mogen we het uithouden in de beproevingen, die het leven met zich meebrengt, mogen we mensen zijn die thuis horen in het Rijk der hemelen en zo meewerken aan de definitieve komst ervan. Amen.

Pastoor Reijnen

Zaterdag 24 januari 2026 - 3e zondag door het jaar
Lezingen uit Jesaja 8,23b – 9,3 en Matteüs 4,12-23 of 4,12-17
Voorganger: Pastoor-deken Lipsch
Overweging niet ontvangen

Zaterdag 17 januari 2026 - 2e zondag door het jaar
Lezingen Jesaja 49, 3.5-6; 1 Korintiërs 1, 1-3; Johannes 1, 29-34.

INLEIDING. Bij het doornemen van beide lezingen van vandaag kwam bij mij de vraag uit de oude schoolcatechismus naar boven: 'Waartoe zijn we op aarde'. De profeet Jesaja heeft het over zijn eigen roeping en die van zijn volk. De Evangelist Johannes vertelt over het getuigenis over Jezus van Johannes de Doper. In de overweging gaan we daar nader op in.

OVERWEGING. Er zijn twee voorbeelden waaraan ik probeer de beide lezingen uit te leggen: het eerste voorbeeld is de roeping van Israël en zijn profeten; het tweede voorbeeld ontleen ik aan de toespraak van paus Leo voor de diplomaten geaccrediteerd aan het Vaticaan.

Waarschijnlijk ervaart ieder van ons, beste mensen, een flinke kloof tussen waar we naar verlangen, een wereld van gerechtigheid en vrede, en de werkelijkheid van nú. Om maar het 1e voorbeeld te noemen: Er is veel te doen over het hedendaagse regime van Israël en van de kolonisten en hoe ze omgaan met de Palestijnen. Het betreft m.n. Gasa en de Westelijke Jordaanoever. Men spreekt van genocide en het onrechtmatig innemen van gronden in het bezit van de Palestijnen. Men vergelijkt zelfs het lot van de Joden gedurende de 2e wereldoorlog (1940-1945) met het lot van hun Palestijnse medebewoners. Dat neemt niet weg, dat Israëli's en Palestijnen van nu dromen van het samen bestaan in hetzelfde land, met elkaar. Ze blijven daarover in gesprek en verzetten zich tegen de huidige politiek. In de bijlage van het dagblad Trouw van j.l. donderdag (15 januari 2026) stond een interview met de Joodse hoogleraar David Shulman (1949) die zegt: 'De religieuze waarden van het jodendom worden vertrapt door de Israëls bezettingspolitiek'. Hij bezoekt Palestijnen, werkt met hen samen en pleit voor co-existentie, het samen leven in één land. Op die manier houden zij het ideaal van met elkaar in lieve vrede overeind.

Wij, christenen, zijn geroepen om daarbij aan te sluiten. Onze oorsprong is Joods, Jezus was een Jood en we lezen praktisch iedere week in onze viering een gedeelte van ons Oude Testament, grotendeels overeenkomend met de Hebreeuwse Bijbel. De eigenlijke roeping van beide godsdiensten, van volk en profeten in de wereld Gods liefde voor mensen te laten zien, tegenwoordig te stellen. Joodse profeten getuigen ervan, Joodse liederen zingen erover hoe Jeruzalem voor allen de stad is waarheen volken optrekken om met elkaar de éne God te vinden.

In het Evangelie volgens Johannes getuigt Johannes de Doper over Jezus, dat Hij degene is die komt dopen met de heilige Geest, een Geest, die mensen helpt om mensen van vrede en gerechtigheid te zijn. De Doper 'heeft het zelf gezien: Jezus is de Zoon van God. D.w.z.: Hij is de onder ons levende gestalte van Gods liefde voor de mensen; vanaf de moederschoot ertoe bestemd ons vrij te maken en op te richten.

Paus Leo XIV gaat ons daarbij voor. Hij heeft bij gelegenheid van Kerstmis/Nieuwjaar een ontmoeting gehad met de ambassadeurs, die namens hun landen 'geaccrediteerd' zijn, zoals dat heet, bij het Vaticaan. Hij is blij met de ontmoeting en dankt de diplomaten voor hun komst. Hij wijst hen erop, dat wij leven in een dubbele situatie: tegelijk met alle mensen in 'de aardse stad' en als we kunnen gelovigen tegelijkertijd ook nog in 'de stad van God'. (NB. De paus is lid van de orde van de Augustijnen. De H. Augustinus is de auteur van een werk 'Over de Stad van God' in de 4e! eeuw, waar de paus gebruik van heeft gemaakt). Tegenover de diplomaten drukt de paus in ons aller naam zijn zorg uit over wat er momenteel in 'de stad van de mens' allemaal aan het gebeuren is, aan oorlog, onderdrukking en geweld, manipulatie, machtsmisbruik en aantasting van mensenrechten. Daartegenover plaatst hij 'de betekenis

van de stad van God'. De bewoners van de stad van God, christenen, maar ook goedwillende joden, moslims, Palestijnen en mensen van andere levensovertuigingen, houden het ideaal overeind van een andere, vreedzame en liefdevolle wereld.

We kunnen onszelf afvragen hoe wíj aanwezig zijn in ónze wereld van alledag? Wij kunnen zoveel goeds doen door zelf mensen te zijn van lieve vrede, van begrip, van vergeving en verzoening, van het er zijn voor elkaar en niet voor het 'Ik-eerst'. Moge de droom, het ideaal van liefdevol met elkaar te leven in onze wereld nooit eindigen en mogen wij ons geroepen voelen aan het verwerkelijken van het ideaal mee te werken. Er is veel mogelijk voor alle mensen van goede wil. Moge de hoop op een effectieve aanwezigheid van de 'Stad van God' in de 'Stad van de mens' ons nooit in de steek laten. Amen

Pastoor Reijnen

Zaterdag 10 januari 2026 - Doop van de Heer
Lezingen uit Jesaja 42,1-4-6-7 en Matteüs 3,13-17
(Overweging van pastoor Lipsch is geschreven aan de hand van steekwoorden en -zinnen, en dient gelezen te worden naast de evengelielezing van vandaag)

Niet op de eerste plaats, maar Jezus loopt in een lange rij mensen aan de Jordaan. Mensen en daartussen Jezus; krachtig beeld.
Jezus komt naar Johannes, maar Johannes begrijpt het niet: “Ik zou door U gedoopt moeten worden.” Maar Jezus dringt aan want hij is helemaal solidair met ons mensen.

En dan: de hemel gaat open, de Geest van God daalt als een duif neer, en een stem uit de hemel zegt: “Dit is mijn geliefde Zoon, in wie Ik welbehagen heb.” Voor Jezus is dit een bevestiging: niet de prestatie staat voorop, maar de liefde van God.

Dit raakt ons: ook tegen ons is dit gezegd op dag van doopsel. Niet omdat we alles goed doen. Niet omdat we sterk of heilig zijn. Maar omdat God ons heeft uitgekozen, ons bij name heeft genoemd.

Doopsel is geen herinnering uit het verleden, maar een bron voor vandaag. Ik ben geliefd, ik mag leven vanuit die liefde.

Ook is het doopsel voor ons een zending: het doorgeven van Gods liefde, ook in kleine gebaren die er toe doen. Weten dat we gedragen zijn in alles: want: “jij bent mijn geliefde. In jou vind Ik vreugde”.

Pastoor-deken Lipsch

Zaterdag 3 januari 2026 - Openbaring des Heren (hoogfeest) - Driekoningen
Lezingen uit Jesaja 60,1-6 en Matteüs 2,1-12

Zaterdag 10 januari 19.00 uur - Doop van de Heer
Lezingen uit Jesaja 42,1-4-6-7 en Matteüs 3,13-17

We vieren vandaag het hoogfeest van de Openbaring des Heren. De drie wijzen zagen een ster in het Oosten en volgden die ster. Je zou in die ster ‘de stem van het geweten’ kunnen zien, of de ‘werking van

de heilige Geest'. Je zou natuurlijk een verhaal kunnen houden over de astronomische waarde van deze ster uit het Oosten. Belangrijker voor ons is de theologische waarde. De drie wijzen werden innerlijk bewogen om naar het pasgeboren Kind in de kribbe te gaan.
Maar waarom vieren we eigenlijk de Openbaring des Heren? De H. Bernardus van Clairvaux zegt het mooi: "Het plan van God was niet alleen om op aarde neer te dalen, maar ook om er gekend te worden; niet alleen om geboren te worden als mens, maar ook om zich te laten kennen als God".

Broeders en zusters. We hebben samen Kerstmis gevierd, maar wat nu? Gaat het leven nu gewoon weer door, alsof er niets gebeurd is, alsof Jezus niet geboren is?
Voor veel mensen is dat, helaas maar waar, de realiteit. We hoeven de nieuwsberichten maar te lezen. De Vondelkerk in Amsterdam die tijdens Oud en Nieuw in brand is gevlogen. De spanningen tussen de VS en Venezuela. De oorlogen tussen meerdere landen. Het drama van de brand in een café in Zwitserland.
Het contrast tussen licht en donker is wel héél duidelijk geworden in deze wereld. Maar dat was ten tijde van Jezus en daarvóór ook zo. We hebben zonet de lezingen gehoord.

In de eerste lezing zegt de profeet Jesaja enerzijds: "Zie: duisternis bedekt de aarde, het donker bedekt de volkeren". Anderzijds zegt hij: "Sta op, laat het licht u beschijnen". Daar zit iets passiefs en actiefs in. Het ware licht komt alleen van God, je moet het als mens toelaten….dat is iets passiefs. Maar het is een keuzen van ons om ons te láten beschijnen door Hem...en dat is iets actiefs.

In het evangelie zie je enerzijds de reactie van koning Herodes en zijn aanhangers. Zij moesten niets hebben van God, het geloof en de pasgeboren Jezus. Anderzijds zie je het groepje mensen bij de kribbe staan: Maria, Jozef en de drie wijzen. Zij waren vol van vreugde. Ze knielden neer voor Jezus. Ze lieten zich innerlijk bewegen. In hoeverre laten wij ons nog innerlijk bewegen door de heilige Geest? In hoeverre staan wij nog open voor vernieuwing wat ons eigen leven betreft en dat van de Kerk?

Broeders en zusters. Het contrast dus licht en donker zal altijd aanwezig blijven in deze wereld. Daar kunnen we weinig aan veranderen. Maar het voorbeeld van de drie wijzen laat ons zien dat we altijd een keuze hebben! Als wij luisteren naar die innerlijke stem van ons geweten, als wij ons innerlijk laten raken door de heilige Geest, dan gaan we als vanzelf richting het licht. Zoals onze bisschop vorige week zei: "Als je leven betekenis heeft, dan heb je hoop. En als je hoop hebt, dan ben je bereid om het goede te doen, dan weet je waar je aan moet werken".
Amen.

Kapelaan Kessels